

PONY WEST

BROJ 24

CENA 25 DINARA

BUČ KASIDI I KID

LAŽNI ŠERIF

Sr Nemačka 2 DM, Francuska 6 FF, SAD 1 US \$, Švajcarska 2 Sfr, Austrija 15 Asch, Švedska 6 Skr.

Tekst Gordon

LAŽNI ŠERIF

SERIJA
BUČ KASIDI I SANDENS KID

Teks Gordon
LAŽNI ŠERIF
XXIV EPIZODA

Copyright © by Bones and DEN PRESS

World rights reserved

Lektor:
Milorad Stevanović

Recenzent: Borivoje Lošić

Korektura:
Fotoslog Dečje novine

**PONI WEST – BUČ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE BROJ 24 – AV-
GUST 1983. Cena 25 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine« – 32300 Gornji
Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana
Šterijevski. Urednik: Borivoje Lošić. Izdavački savet: Milica Bogojević
(predsednik), Mileta Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav
Ilić, Miodrag Vučetić, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Maslovara,
Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerković. Telefoni: (032)
711-073 711-073; 714-250 prodaja. Telex: 13731. Štampa: »Glas« – Beograd,
Vlajkovićeve 8.**

PONY WEST

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

LAŽNI ŠERIF

Nedirnutu tišinu prirode odjednom naruši kotrljanje sitnog i krupnog kamenja praćeno umornim dahtanjem konja. Na vrh grebena odjednom izbi jahač. Nekoliko minuta konj je oborene glave šumno disao i oporavljao se posle teškog penjanja uz greben. I njegov gospodar nije bio u boljem stanju. Tek posle nekog vremena, on diže glavu, skide šešir uzanog oboda koji je više ličio na polucilinder i, pošto je nadlanicom obrisao ožnjeno čelo, pogleda unaokolo.

Vidik je bio veličanstven. Duboko dole, iz pravca kojim je stigao, svetlucala je reka Arkanso i gubila se nagde u daljini prema planini San Huan. Pravo pred njim uzdizali su se mračni, preteći masivi veli-

kog planinskog lanca poznatog pod imenom Sangre de Kristo. Crvene bazaltne stene i okamenjena lava, koja je pre više miliona godina probila tada tanku koru naše rodne planete i u jednoj strahovitoj kataklizmi stvorila ove planine, rumenele su se na kasnom popodnevnom suncu baš kao okupane krvlju i tako davale za pravo nepoznatom istraživaču koji ih je prvi ugledao i tako nazvao.

Negde u podnožju ovih planina nalazio se grad Trinidad, kroz koji je prolazila čuvena pruga Senta Fe Pacifik, da bi zatim, probijajući se kroz kanjone i tunele, prešla iz države Kolorado u Nju Meksiko, stizala do čuvenog grada Santa Fe, po kome je i dobila ime, a onda, pro-

lazeći kroz Albuquerk i dalje, nastavljala put do morske obale, gde su plavi talasi Pacifika zapljuskivali njenu poslednju stanicu.

Konjanik uzdahnu i progunda:

– Poslednje reči bile su upućene konju, koji-kao da malo živnu kada ga gospodar potapša po ožnojenom vratu.

Oprezno je mamuznuo životinju i ova laganim korakom pođe duž grebana, pa poče da se spušta prema jednoj prostranoj dolini. Negde na sredini doline jedva se naziralo kroz ustreptali vazduh malo naselje podignuto na obalama nekakve rečice. To je bio cilj putovanja umornog konjanika, još jedna od mnogobrojnih stanica na kojima se poslednjih dve nedelje zastavljao tražeći svog prijatelja Sandens Kida.

Životinja se klizala niz padinu, a sa njom se kotrljala i prava bujica kamenja praćena oblakom prašine, tako da je Buč Kasidi morao dobro da otvori oči i sačuva i sebe i životinju od vratolomnog pada.

– Moramo da stignemo pre mraka, dragi moj konjiću – reče Buč životinji kada su se nešto kasnije zastavili da predahnu. – Ako želiš udobnu štalu, vode i zobi, onda nemoj da oklevaš.

Buč izvadi iz džepa kaputa dugačku, tanku cigaru i pripali je.

Odbijajući dimove, on još jednom zamišljenim pogledom prelete veličanstveno surovu prirodu i, dirnut njenom divljom lepotom,

nehotice uzdahnu. »Baš čovek nema vremena za ono što je lepo u životu,« pomislio je odmetnik. »Ulećem iz gužve u gužvu, a to se sigurno dešava i sa Kidom. Ko zna gde je on sada?« U Pueblu ga nije bilo. U tom prvom većem gradu u koji je Buč stigao posle Kolorado Springsa, saznao je od nekog rančera kako je u obližnjem gradiću Klaudu opljačkana banka. Nepoznati kradljivac je dinamitom razbio kasu, ubio lokalnog šerifa i nestao negde prema jugu. Zato je i Buč krenuo istim pravcom. Poduhvat sa pljačkom banke ličio je na Kidov stil rada. Sada je samo hteo da stigne do onog naselja u dolini, prenoći tamo i omogući konju potreban odmor, pa posle opreznog ispitivanja da nastavi za Trinidad i Durango. Nešto mu je govorilo da će idući na jug, u sve toplije krajeve, morati da pristigne Kida, koji je, očigledno, bežao ne samo od potera nego i od zime.

Morao je nekoliko puta da mamuzne konja. Prašina nije ostala neprimećena. Jedan par oštih očiju koji je pripadao krupnom neobrijanom čoveku blesnu kada je ugledao prašinu. Čovek se naglo podiže i otrča do drugog kraja uzvišice na kojoj je dotle ležao i osmatrao okolinu. Nagnuvši se prema jednom udubljenju ispod sebe, viknu promuklim glsom:

– Neko dolazi!

Dva čoveka koja su sedela na kamenju skočiše na noge, a tri sputa-

na konja u njihovoj blizini uzbuđeno zarzaše.

– To mora da je on! – odazva se bradonji iz udubljenja čovek prilično elegantno odeven za jahanje po divljini. Više je ličio na kockara nego na kauboja ili rančera.

Njegov pratilac, dugajlija košćatih ruku i velike čvornovate glave, na kojoj je bio natučen do čela pohaban sombrero, nezadovoljno pljunu u prošinu ispred svojih čizama i progundā:

– Kako znaš da je on?

– To ćemo brzo da proverimo – odvrati njegov elegantno odeveni drug i onda viknu onome gore: – Silazi ovamo! Treba da odjurimo do okuke na putu. Oni u Latigu ne smeju da čuju pucnjavu.

Nekoliko minuta kasnije, sva troajica su jurila krivudavom stazom prema prašnjavom putu koji je vodio ka naselju u dolini. Kada su stigli do jedne okuke, zamakoše iza gromada stenja i žurno sjahaše. Pošto su priveli konja u zaklon žbunja, izvukoše vinčesterke iz futrola na sedlima i pohitaše da zauzmu busiju.

Rasporedili su se tako da su imali dobar pregled prašnjavog puta, koji je stotinak jardi dalje izbijao iza jedne okuke i onda se skoro u pravoj liniji spuštao do naselja, nekih dve milje daleko.

I ne sanjajući šta ga čeka na ulazu u mirnu dolinu, Buč Kasidi je polako jahao prašnjavim putem. Više nije morao da požuruje konja.

Životinja, kao da je osetila blizinu štale i hrane, instinktivno je ubrzala korak. Tako su stigli do okuke na putu i onda izbili na čistinu.

Odjednom, onako u žurbi, prednje noge Bučovog konja naleteše na nekakvo udubljenje pokriveno prašinom i životinja posrte. Usled neočekivanog trzaja, Buč umalo ne izlete iz sedla. Poletio je napred i samo ga je vrat konja, koji se propeo da bi sačuvao ravnotežu, spasio od pada.

To Buča nije spaslo samo od pada već i od nečeg mnogo opasnijeg. U istom trenutku kada je njegov konj posrnuo, iza kamenih gromada sa obe strane puta prasnuse puške i meci svirnuse samo koji pedalj iznad njegove glave, baš tamo gde se ova delić sekunde ranije nalazila. Odmetnik, koji je u magnovenju pružio ruke da se uhvati za vrat konja i zadrži u sedlu, odustade od prvobitne namere i, onako u zaletu, slete sa konja i tresnu u debelu prašinu na putu.

I dok je životinja uplašeno skakala ispred njega, Buč se otkotrlja do plitkog jarka sa strane. Samo što se sručio u jarak, kada na njegovoj gornjoj ivici zapurnjaše oblaci prašine koje su podizali meci nevidljivih strelaca. Jedan metak zakači ivicu Bučovog šešira, koji se pri padu otkotrlja u stranu i zakači se za suvo granje jednog patuljastog žbuna.

Mada je jarak u kome se Buč obreo bio plitak, ipak mu je pružao

dovoljno zaklona od hitaca. Odmetnik opipa rukom futrolu i oдахnu kada je utvrdio da mu kolt nije ispaо prilikom pada. Izvukao je revolver i ruku sa oružjem ispružio ispred sebe. Međutim, nije odgovarao na pucnjavu. Pre svega, nije znaо gde da gađa, a, drugo, napadači su mogli pomisliti kako je ranjen, ili, čak, smrtno pogođen.

No, nastavak paljbe napoznatih strelaca ubrzo je raspršio ovu Bučovu nadu.

– Zađi mu s leđa, Dejvi! – čuo je nečiji oštar glas i onda pucnjava za trenutak prestade.

»Opkoljavaju me,« sevnu Buču kroz glavu. »Ako mi taj tip zađe s leđa, sa mnom je svršeno!« Očajnički je bacio pogled prko ramena, ali njegove grozničave oči nisu mogle da ugledaju nikakav pogođan zaklon. One gromade iza kojih su napadači pucali pružale su se sa obe strane puta nalik na porušen zid. Čovek kome je dato ono uputstvo mogao je lako pod njihovom zaštitom da stigne do mesta sa koga bi imao čist pogled prema Buču.

Odmetnikove mračne sumnje ubrzo se obistinile kada iza njegovih leđa prasnu puška. Metak se zari u zemlju pored samog njegovog desnog ramena, okrznuvši pritom rukav kaputa.

– Predajem se! – dreknu Buč, koji je shvatio da nema nikakvog izlaza. – Prestanite sa pucnjavom! Predajem se!

Iznenadeni njegovom vikom, napadači prestadoše da pucaju, a glas strelca iza Buča odjeknu u nastaloj tišini:

– Šta ćemo sa njim?

– Nije nam potreban živ – odgovorio mu je čovek koji je maločas izdao naređenje za opkoljavanje. – Likvidirajmo ga!

»Do đavola,« jeknu Bič. »Izgleda da mi je došao kraj. Ne znam ni zbog čega.«

Koristeći nastalo zatišje, on skoči na noge i u sumanutom trku, krivudajući levo i desno, jurnu ka najbližoj gromadi.

Iznenadeni reagovanjem svoje žrtve, strelci su, izgleda, za trenutak bili zbunjeni i Buč se skoro našao nadomak one strane kada puške opet zapraštaše. Srećom, žurba je učinila svoje. Napadači niti su imali vremena da dobro nišane, niti su smatrali da će im žrtva pobeći. Njihovi meci zviznuše prilično daleko od zahuktalog odmetnika. Krajičkom oka video je kako čovek koji mu je bio sa leve strane ustaje iz zaklona i pažljivije nišani u njega.

Očekujući metak, Buč nesvesno zatvori oči.

Pucanj je zaista odjeknuo, ali umesto da oseti udar olova o svoje telo, do Bučovih ušiju stiže bolan krik. U sledećem trenutku je pao ispod same one gromade.

Pucnjava se nastavila, ali zrna sada nisu sevala oko odmetnika, već nekud sasvim na drugoj strani.

Oprezno je podigao glavu, ne prestajući da puzi prema zaklonu stene. Tek tada je video onog strelca koji je maločas nišanio u njega kako leži presamičen preko kame-
na iza koga se dotle krio. Kada je okrenuo glavu na desnu stranu, iza gromada je video oblačiće dima.

»Izgleda da sam dobio saveznika,« pomisli Buč i otkotrlja se iza stene. Čučnuo je i pokušao da osmotri situaciju. Dok su njegovi napadači i dalje žurno pucali, odozgo, sa grebena, samo bi se u velikim razmacima čuo pucanj. To je njegov spasilac odgovarao na vatru onih dole.

Sasvim iznenada, sve se utiša. Ne obazirući se na opasnost, Buč radoznalo podiže glavu iz zaklona. Baš u tom trenutku do njega dopre topot kopita. Kada je pogledao na tu stranu, spazio je dva jahača kako se žurno udaljavaju prašnjavim putem u pravcu naselja. Ne oklevajući, Buč podiže ruku sa kol-
tom i posla za njima nekoliko metaka.

Nije očekivao da će ih sa tolikog rastojanja pogoditi. Begunci samo udvostručiše brzinu i ubrzo nestadoše iza jednog šumarka.

Sa uperenim revolverom, odmetnik se okrete ka okuci. Pogodeni napadač nije mrdao. Šešir mu je bio sleteo sa glave i Buč vide njegovo u bradu zaraslo lice. Ispuštena puška ležala je u retkoj travi metar-dva od napadača.

odmetnikov pogled skliznu ka

okuci puta i grebenu iznad njega. I tamo je vladala tišina. Neočekivani spasilac se nije pojavljivao.

Bučov konj, koji je uplašen pucnjavom odjurio s druge strane drum-
a, sada se, očigledno nepovređen, vraćao na poprište svome gospodaru. Stigao je do odmetnika i lako njisnuo, dajući mu do zna-
nja da je spreman da nastavi svoju službu. Ovaj se okrete i prihvati uzde. Pošto je privezao životinju za žbunje, uputi se oprežno prema okuci i onoj steni iznad puta.

Kada je izbio na vrh grebena, on naglo zastade. Iza nekog kamenja i žbunja kadulje, izvirivao je par nogu u crnim čizmama.

– Hej, prijatelju! – tiho ga pozva Buč. – Došao sam da vam zahvalim ...

Umesto odgovora, čuo je slabo stenjanje iz žbuna. U nekoliko koraka stvorio se pored ispruženog čoveka. Na leđima njegove žute košulje širila se velika tamna mrlja, a kameno tle ispod tela bilo je okrvavljeno. Barica krvi skupila se u jednom udubljenju i tu se ugrušala pod vrelinim zracima sunca.

Buč kleče pored nepoznatog i polako ga okrete. Ugledao je izduženo i potpuno blede lice jednog sredovečnog čoveka. Usne su mu bile pokrivene mehurićima ružičaste boje. Sa njih se s vremena na vreme otkidalo mučno i teško di-
sanje.

Ugledavši mehuriće, Buč se sledi. To je bio siguran znak da je čo-

vek pogođen u pluća i da su mu časovi izbrojani. Pogledao je oko sebe, ali osim vinčesterke, koja je ležala uglavljena između dva kamena i jedne kožne torbe, nije bilo ničega.

– Vode! – prokrklja ranjenik. – Vode...

Buč hitro skide kaput sa sebe, presavi ga i postavi čoveku ispod glave, a onda se sjuri sa stene i otrča do svog konja, gde je o jabuci sedla visila čutura sa vodom. Nekoliko minuta kasnije, već je bio ponovo na steni i prislanjao grlić čuture na ispucale usne ranjenika.

Ovaj otpi nekoliko malih gutljaja i onda otvori oči. Zahvalno je pogledao u Buča i počeo da pomera usne:

– Hvala... Jesu li oni pobešli?

Buč brzo klimnu glavom i reče:

– Spasli ste mi život. Da se niste umešali, ja bih sada ležao dole izrešetan.

Ranjenik pomeri usta, ali su njegove reči bile sasvim slabe. Odmetnik naže glavu da ga bolje čuje.

– To su mene čekali u zasedi...

– Ko ste vi?

Umesto odgovora, čovek polako podiže ruku i prinese je džepu na košulji. Shvativši njegov pokret, Buč zavaže ruku u džep košulje i izvadi neku vrstu kožnog notesa i novčanika. Otvorio ga je i onda se malo trgao. Bila je to legitimacija pomoćnika saveznog šerifa na ime Brajana Olsona. Na drugoj strani legitimacije bila je prikačena me-

talna značka sa urezanim slovima: KANCELARIJA SAVEZNOG ŠERIFA – PUEBLO. Iz legitimacije ispade list hartije i Buč ga uhvati u letu. Polako je pročitao sadržinu poruke na hartiji: »Dragi Brajane, uverio sam se da su tvoje pretpostavke o razbojničkom sedištu u Džubiliju tačne. Našao sam tragove »robe« čak u Saretu, ali mislim da su ga oni tamo rasturali uzput. Želim ti puno sreće na ovom poslu. Pozdrav mak Holt«.

Ranjenik ponovo jeknu. Kada su im se pogledi sreli, on promuca:

– Saznali su... da dolazim u Devon... Zato su me i čekali... u zasedi... Vi ste prvi naišli i pokvarili njihov plan...

– Umalo to nisam platio glavom – progunda Buč. – nego, spustiću vas do mog konja, pa da vas prebacim u grad. To je Devon, zar ne?

Čovek sklopi kapke u znak potvrde, ali onda dodade:

– Za mene je kasno... Pronađite Mak Holta... Šerif je na našoj strani... Ja...

Ranjenik počeo da krklja i nova krvava pena izbi mu na usta. Buč mu vratnom maramom obrisao usta i ponovo prinese grlić čuture. Nesrećni čovek više nije mogao da guti. Voda mu se samo slivala niz bradu i kvasila košulju, gde se mešala sa krvlju. Buč mu ovlaži čelo i Brajan Olson otvori oči. Nekoliko trenutaka buljio je u Buča kao da ga prvi put vidi, a onda je promucio:

– Čuvajte se Vika Herna . . . on je jedan od njih . . .

Brajan je hteo još nešto da kaže, ali mlaz krvi mu jurnu na usta i on samo još jednom zakrklja i zabaci glavu. Prestao je da diše.

Buč se polako uspravi. U ruci je držao šerifsku legitimaciju Brajana Olsona i onaj komadić papira sa njemu pomalo nerazumljivom porukom. Uzdahnuo je i strpao legitimaciju u džep kaputa. Nekoliko trenutaka je neodlučno stajao. Pokojnika je trebalo nekako sahraniti i sačuvati mu telo od lešinara.

Mrak se već spuštao kada je Buč sišao sa grebena. Iza sebe je ostavio kamenu humku. Ispod male piramide ležalo je telo pomoćnika saveznog šerifa.

Odmetnik ode do svog konja, odveza ga i pope se u sedlo. Nije ni pogledao prema poginulom napadaču, čije je telo ostalo prebačno preko velikog kamena.

Kada je stizao do puta, Buč sjaha da uzme svoj šešir. Pošto je osmotrio rupu od metka na njemu, polako ga je stavio na glavu i ponovo se popeo u sedlo. Poterao je konja, ali ne putem, već u širokom luku oko naselja.

GLAVA DRUGA

Buč zaustavi konja na ulazu u gradić. Pred njim se pružala glavna ulica, tu i tamo osvetljena lampama iz nekoliko saluna. Kapci na radnjama bili su spušteni. Uzdah-

nuo je i pomislio: »Do đavola, šta ja ovde tražim? Osećam da ću uleteti u neku novu gužvu. Ipak, onaj čovek mi je spasao život. Dugujem mu bar da nastavim ono što je on započeo. Ako dođe do gužve, možda će mi pomoći i legitimacija pomoćnika saveznog šerifa.«

On se nehotice prpnu po unutrašnjem džepu kaputa, gde mu se nalazila legitimacija ubijenog pomoćnika saveznog šerifa Brajana Olsona. Bučova priroda, sklona avanturama, nije mogla da odoli izazovu. Mamuznuvši konja, on uđe u grad, svestan da ovo nije ulazak u jednu od brojnih usputnih stanica u kojima se zaustavljao tragajući za Sandens Kidom, već ujedno i ulazak u novu avanturu.

Uz put je razgledao grad. Devon mu se učinio kao naselje u ropcu. Osim retkih prolaznika i ponekog Meksikanca koji je čučao ispred ulaza u salun, sve je izgledalo pusto. Najzad mu se pogled zaustavi na firmi ukrašenoj rupama od metaka: »Sobe za izdavanje – dolar na dan«.

Buč prvo ode do štale i smesti konja, pa se polako vrati do tog nazovi hotela. Gurnuo je staklena vrata i obreo se u malom holu. Nekoliko starih stolica i dve bakarne pljuvaonice ukrašavalo je goli pod. Na drugoj strani nalazio se drveni pult sa obaveznom umašćenom knjigom gostiju, a pozadi se videla tabla sa ključevima. Pored knjige stajala je staklena bočica sa masti-

lom i pero zabodeno u oljušten krompir. Na pultu se još videlo masivno mesingano zvono koje obično visi o vratovima krava.

Buč spusti kožne torbe, okrete sebi knjigu gostiju i upisa se pod svojim pravim imenom – »Džordž Parker.« Kad god bi on i Sandens odsedali, upisivali su se u knjigu gostiju pod svojim pravim imenima, koja nisu bila poznata vlastima. To je imalo još jednu praktičnu stranu: umanjivalo je mogućnost da se odmetnici ne odazovu na lažno ime koje bi tog trenutka izmislili.

Čekao je nekoliko minuta, ali se niko nije pojavljivao. Onda je uzeo onu mesinganu klepetušu i zazvonio. Ni zvučni poziv nije proizveo očekivano dejstvo. Buč pljunu prema najbližoj bakrnoj pljuvaonici i zadovoljno se nasmeši jer je sa priličnog odstojanja pogodio tačno gde treba. Izvadio je iz džepa tanku cigaru i mašio se fosforne šibice. Dok je to činio, pogled mu odluta prema staklenim vratima sa ulice.

Odjednom, odmetnik zaboravi na cigaru. Preko puta je spazio nekog Meksikanca kako čuči u senci. Čovek je na glavi imao sombrero i nekoliko praporaca na prednjem obodu šešira. Umesto da mu glava bude oborena u dremežu, ispod sombrera je sebao par očiju upečen pravo prema hotelu. Sasvim neobična pažnja za Meksikanca koji uživa u odmoru. Čovek je, očigledno, motrio na Buča.

»Zašto?« prolete ovome kriz glavu. »Pa ja sam ovde stranac i tek sam malopre stigao u grad.« ne razmišljajući mnogo, on pretrča preko hola, otvori vrata i izjuri na ulicu. Čizme sa visokim potpeticama i mamuze nisu bile pogodne za trkanje. Već posle nekoliko koraka, on se saplete o nekakav kamen na širokoj ulici, pade u prašinu i pred očima mu zaigraše svetlaci.

Kada se sav prašnjav podigao i pogledao ka mestu gde je onaj Meksikanac čučao, njega tamo više nije bilo. Gundajući, Buč se vrati u hotel. Tamo je zatekao vlasnicu, jednu prilično zapuštenu i izrađenu ženu. Spustio je dolar na pult pored knjige.

– Soba broj 6 – rekla mu je žena tupim glasom i ne gledajući skinula sa table jedan ključ.

– Čekajte, ovo je ključ od sobe broj 8! – opomenu je odmetnik.

– Nije važno – odvrati žena. – Svi ključevi otvaraju sva vrata.

– To ponekad može da bude i praktično – promrlja Buč, podiže torbe i pođe uz stepenice.

Nije se iznenadio kada se bubašvabe razleteše na sve strana čim je kročio u sobu. Pogledao je rasklimatani krevet, napukli porcelanski umivaonik i skoro požalio što nije ostao u štali. Tamo je bar seno bil čisto. Iz misli ga trže pisak lokomotive i tutnjava vagona. Iznenadio se jer u gradu nije primetio ni šine niti stanicu. To znači da je pruga prolazila negde dalje od grada,

koji je, očigledno, bio podignut mnogo pre železnice i tako ostavljen da tavori i lagano umire.

Malo posle toga izašao je iz hotela da potraži nešto za jelo. Tako je stigao do restorana, izgleda jedinog mesta koje je strancima nudilo hranu. Kao i sve u Devonu, i restoran je bio prljav. Dobio je šniclu tvrđu od đona, a kafu gorču od ugašenog pikavca. Kada je počeo nezadovoljno da gundā, vlasnik restorana, jedan neuredan debeljak, kratko mu odseče:

– Ako vam se ne sviđa moja hrana, ne morate da je jedete!

Pošto je nekako izašao na kraj sa šniclom i napunio stomak bajatim hlebom, Buč hitno potraži najbliži salun da bi viskijem sprao neugodni ukus u ustima. Tako se obreo u salunu sa zvučnim imenom – »Palas«.

Bacivši iz navike pogled po lokalu i, pošto nije primetio ništa neobično, on polako priđe šanku. Iza njega je stajao barman čelave glave i ogromnih brkova, koji su mu na krajevima bili ufitiljeni. Ugledavši stranca, on se vidno trže. Stručnim okom ocenio je napoznatog prašnjavog čoveka kao opasnog tipa. Kroz Devon su često prolazili usamljenici koji su bežali od zakona i trudili se da se što pre dočepaju Nju Meksika, a zatim daleke granice na jugu. I ovaj novi gost ličio je na njih.

Prilazeći šanku, Buč je zapazio da ga barman netremice meri, ali

kada se sasvim primakao, video je da je ovaj skrenuo pogled preko njegovog ramena prema ulazu u salun, gde se čula škripa pokretnih vrata.

Oprezan kao kaguar, odmetnik se zaustavi kod šanka i spusti obe ruke na ploču. Čelavi čovek se sada ponovo sreće sa njegovim pogledom.

– Viski – naruči odmetnik. – I to dupli, ako valja, i čašu vode.

– Mi točimo najbolji viski – progundā barman i maši se jedne boce ispod šanka. Stavio je bocu i čašu pred Buča i ovaj je prihvati da bi natočio piće. Istovremeno je pogledao u ogledalo iza šanka i barman vide kako se strancu skupljaju usta, a desna ruka mehanički spušta prema dršci revolvera ispod raskopčanog kaputa. U ogledalu je Buč spazio jednog krupnog postarijeg čoveka kako stoji na ulazu u salun i gleda prema njemu. Na kožnom prsluku pridošlice videla se žuta šerifska zvezda.

Barman uzdahnu kao čovek koji zna šta će se sada dogoditi i malo se poguri spreman da se u sledećem trenutku baci iza šanka. Čelavko je znao da je šerif Stiv Dodson nekada bio brz. Samo, ta brzina je pripadala davnoj prošlosti i vremenu kada Stiv Dodson nije imao ovoliko sala na sebi. Svi su izgledi bili na strani nepoznatog.

U salunu nije bilo gostiju, osim trojice kauboja koji su za jednim stolom neumorno igrali karte i

nisu obraćali pažnju na ono što se događalo oko njih..

Čelavko se tupo osmehnu i počeo polako da se spušta iza šanka. Pri tom nije skidao oči sa stranca. Nepoznati je još bio prilično mlad i vitko građen, ali neobrijano lice i obrazi preplanuli od sunca svedočili su da je dugo vremena proveo u sedlu i divljini. Samo mu je u plavim očima svetlucao lukav izraz, a krajevi usana bili pomalo prezrivo iskrivljeni.

Podbulo lice šerifa Stiva Dodsona presijavalo se na svetlosti lampi kao da je bilo premazano uljem. Njegovi mesnati obrazi podrhtavali su svakim pokretom tela, dok su se sitne oči jedva nazirale duboko usađene u naslagama sala. Izlizan kožni pojas bio mu je duboko usečen u stomak. I zvezda na izgužvanom i duvanom umrljanom prsluku bila je potamnela od starosti. Kolt kalibra 45, sa drškom ukrašenom slonovačom, izgledao je mali naspram njegove telesine.

»Evo šerifa koji je na kraju svoje karijere,« zaključio Buč. »Da li je to čovek o kome je govorio Brajan Olson? Pre mi liči na nekog korumpiranog predstavnika vlasti nego na poštenog čuvara zakona. Moram da budem oprezan.«

Čuo je kako se debeli šerif zaustavio iza njega i nastavio teško da diše. Buč prinese levom rukom čašu ustima i isprazni je u jednom gutljaju. Stresao se kada mu je žestoko piće opalilo grlo i sručilo se u

stomak kao usijana žeravica. Desnu ruku nije skidao sa drške revolvera i bio je spreman za akciju.

Šerif Stiv Dodson polako spusti ruku i iz džepa na pantalonama izvadi kariranu maramicu. Razvukao je debele usne u osmeh i počeo da briše ožnojeno lice. Pomalo zbinjen, ali još spreman na gužvu, Buč je netremice posmatrao lokalnog predstavnika zakona.

– Hteli ste nešto od mene, šerife? – upitao je podrugljivim glasom, nastavljajući da posmatra Dodsona u ogledalu iza šanka.

Barmen se nigde nije video.

– Zanima me da li imaš neka posla u mom gradu – progundao šerif.

– Ovde sam samo u prolazu – odvratio Buč. – Zar je zabranjeno zadržavanje u ovoj jazbini?

– Nije, ako zadržavanje ne traje duže od dvadeset četiri časa – reče šerif. – Gde je taj prokleti barmen? Hej, čelavko!

– Tu sam, šerife – začu se glas iza šanka i barmenova čelava glava polako se pojavi na vidiku.

– Sipaj jedan viski – progundao Dodson – i prestani da izigravaš budalu.

Šerif munjevito isprazni čašu, onda se okrete strancu i predstavi se:

– Ja sam Dodson, gradski šerif.

– Mene obično zovu Džordž – odgovori Buč i slabo se osmehnu. – Džordž Parker.

Šerif se svojom težinom osloni o šank i ponovo napuni čašu iz boce

koja je stajala pred Bučom. Razmišljao je da li da je odmah ispije, ali je za trenutak odustao od te namere.

– Jesi li vešt sa revolverom? – iznenada upita Buča. – Sudeći po toj gvožđuriji za pojasom ...

– Ima jedan siguran način da se to proverí – odvrati Buč.

Šerif okrete glavu ka njemu. Pogled mu naiđe na drzak izazov u strančevim plavim očima i odmah skliznu u stranu.

– Zašto vas zanima moj revolver, šerife? – upita Buč i podiže svoju čašu.

– Tako – neodređeno promrmlja debeljko. – Možda će mi biti potreban čovek koji ume da barata koltom.

Rekavši ovo, šerif iskapí čašu i ponovo je napuni.

– Svrati u moju kancelariju – promrmljao je tako da je samo Buč čuo. – tamo ću ti objasniti.

Šerif munjevito isprazni čašu, okrete se i klataći se ogromnom telesinom napusti salun.

Buč ga zamišljeno otprati gledajući u ogledalo. Kada je šerif gurnuo pokretna vrata, ispred njega se ukazao drveni trotoar osvetljen lampom. Odmah pored ulaza se deo je neki Meksikanac i dremao. Mada je čovek izgledao potpuno nepomičan i izgubljen za svet oko njega, Buču se učini da je Meksikanac budan i da veoma pažljivo motri na sve oko sebe. Onda je primetio i zvončice na obodu njego-

bog sombrera. Bio je to onaj isti tip za kojim je neuspešno pojurio ispred hotela.

»Opet me prati«, prolete odmetniku kroz glavu. »Izgleda da su u Devnu mnogi zainteresovani za moju skormnu ličnost.« Vratio se piću, ali je stalno razmišljao o malopredašnjem razgovoru sa šerifom. Nije imao mnogo poverenja u ugojenog predstavnika zakona, ali reči pomoćnika saveznog šerifa Brajan Olsona još su mu odzvanjale u ušima: »Šerif je naš čovek«. Mada je instinktivno osećao da bi trebalo da bude oprezan, radoznalost ga je kopkala i osetio je želju da sazna zbog čega ga šerif zove na razgovor.

Spustio je praznu čašu na šank, bacio srebrni dolar, koji se otkotrljao ka ćelavom Barmenu, i izašao.

Šerifova kancelarija se nalazila nešto dalje niz ulicu, u mračnoj građevini od nabijene ilovače. Kada je otvorio vrata, ugledao je njemu dobro poznat prizor.

Šerif Stiv Dodson nalazio se u stolici prekrivenoj ćebetom, preko koje je njegova telesina prosto kípela. Na starom izgrebanom pisaćem stolu bile su neke novine i rasurene požutele poternice. Tu je bila i boca viskija sa dve čaše.

– Zdravo, Parkere – dočeka ga šerif i klimnu glavom prema jednoj stolici kod stola. – Sedi.

Buč se polako spusti u stolicu, a šerif napuni čaše. Gurnuo je jednu prema odmetniku. Kucnuli su se i

otpili viski.

– Dakle? – reče Buč vadeći iz džepa tanku cigaru. Ustao je i pripalio cigaru na plamenu lampe na stolu. – Ja čekam.

– Šta? – trže se šerif.

– To mi vi recite – ravnodušno odvrti Buč. – Pozvali ste me na razgovor, zar ne?

Šerif ne odgovori. Pogledao je prema vratima i prozoru, na kome je bila navučena platnena zavesa.

– Jeste li vi taj koga očekujem?

– A koga očekujete? – oprezno upita Buč. Pogled mu je proleteo po požutelim poternicama, tražeći onu njemu dobro poznatu sa nasmejanim licima Buča Kasidija i Sandens Kida. Koliko je mogao da utvrdi, takva se ovde nije nalazila.

– Evo koga očekujem – odgovori šerif i iz fioke sa svoje desne strane izvadi jedan list hartije, na kome Buč prepoznade formular telegrama. Gurnuo je hartiju preko stola i dodao: – Pročitajte ako se to vas tiče.

Odmetnik uze telegram i, nagnuvši se prema svetlosti lampe, pročitao: »Danas stiže jedan moj čovek. Pružite mu svu potrebnu pomoć. On zna šta treba da čini. Čak Klemens«. Buč podiže oči sa telegrama u upitno pogleda u šerifa kao da očekuje dalja objašnjenja.

– Čak Klemens je savezni šerif u Pueblu – značajno reče Dodson. – Dakle?

Shvativši da nema kud, Buč zaveče ruku u unutrašnji džep kapu-

ta i odande izvadi legitimaciju poginulog Brajana Olsona. Šerif je prihvati, baci jedan pogled na značku u njoj i onda klimnu glavom:

– Dobro, to smo raščistili, Olsons – rekao mu je. – Zašto su vas poslali u moj grad?

– U pitanju je jedna mračna stvar – neodređeno odgovori Buč, rešen da ne pominje vatreni doček koji su mu posle podne ispred Devona priredili nepoznati strelci. – Ima li sumnjivih osoba u gradu?

– Ima, ima – brzo potvrdi šerif. – Kao i u svakom gradu. Tu su razni kockari, stranci – prolaznici, ali ja motrim na sve.

Buč se priseti onog Meksikanca koji ga je pratio od ulaska u grad i osmehnuvši se reče:

– U to sam se uverio, šerife. Jedan vaš čovek mi je stalno za petama.

Šerif se zadovoljno iskezi, pa reče:

– Dobro, u čemu je stvar?

– To još ne mogu da vam kažem – oprezno odvrti Buč. Ni sam nije znao značenje one poruke koju je našao u legitimaciji pomoćnika saveznog šerifa, ali je bio siguran da će odgovor naći u Devonu. – Zadržaću se ovde nekoliko dana da osmotrim situaciju i te ljude o kojima ste mi pričali. Bićemo u stalnom kontaktu.

Buč strpa legitimaciju u džep, ispi viski i, pošto je zaključio da je definitivno sprao onaj loši ukus

hrane iz restorana, klimnu glavom šerifu i izađe iz kancelarije.

GLAVA TREĆA

Dva dana posle ovog razgovora, pošto je s mukom pojeo loš ručak kod već poznatog prljavka, Buč gurnu vrata saluna »Palas« i uđe. Odahnuo je u priličnoj hladnovini koja je vladala u lokalu. Kada su mu se oči privikle na tamu, uputio se prema šanku na uobičajeni ritual ispiranje lošeg ukusa hrane u ustima prilično dobrim viskijem. Prilazeći šanku, on baci pogled prema uglu saluna, gde se za jednim stolom društvo već uveliko kockalo. Znao je igrače. S njima je tokom jučerašnjeg dana oprobao snagu u pokeru. To su bili oni sumnjivi ljudi o kojima je govorio šerif Dodson, ali Bučovu pažnju privukao je samo jedan od njih, ili tačnije rečeno, dvojica, od kojih je onaj prvi bio mnogo snažniji.

Prišvaši šanku, on skide svoj po-habani šešir uzanog oboda i maramicom obrisa oznojeno čelo.

Bio je to period dana kada nesnosna vrućina prosto uništava svaku aktivnost i kada sve tone u neko dremljivo stanje. Napolju je užareno poslepodnevno sunce pržilo sve i svakoga, a sa fasada drvenih kuća izbijale su kapljice borove smole i ključale na toploti.

Ponekad bi pirnuo slab povetarac iz okolnog polupustinjskog kraja i podigao oblake prašine sa

glavne ulice, pa ih zlorado ubacivao kroz otvorena vrata saluna, gušio igrače pokera i samim tim povećavao točenje pića u lokalu.

Igrači za stolom samo bi otvorali usta da izgovore preko potrebne reči. Gomila novca rasla je na sredini stola.

Iznad njihovih glava muve su lenjo zujale. Drugih gostiju nije bilo. Samo je ćelavi barmen glasno hrkao pozadi šanka, sanjareći o danima kada je na sebi nosio beli kaput i služio hladne koktele u visokim čašama po otmenim brodskim salunima velikih parobroda koji su krstarili rekom Misisipi sve do Nju Orleansa. Sada je samo točio loš viski i mlako pivo, pića dovoljno dobra za stanovnike propalih naselja kao što je bio Devon.

Buč kvrcnu kažiprstom barmena po čeli i ovaj se trže, pa mu mehaničkim pokretom doturi flašu viskija i čašu. Po običaju, odmetnik prvu čašu iskapi u jednom gutljaju. Pošto je sačekao na dejstvo pića, on nasu i drugu, ali sada je otpijao viski u malim gutljajima i razmišljao. Juče, čim je ustao i doručkovao, krenuo je u razgledanje grada i okoline, pa je onda svratio u salun i tu se upoznao sa ljudima koji su provodili vreme kockajući se. Oni su ga prihvatili kao igrača, a Buč se pravio da je samo običan amater i dozvolio je sebi da izgubi nekih sto dolara. To je odobrovoljilo njegove partnere i oni su ga uveče ponovo pozvali za svoj sto.

Ovoga puta odmetnik je morao da načne svoju »zlatnu rezervu«, pa je kod glavnog partnera u pokeru, izvesnog Vika Herna, razmenio zlatnik od dvadeset dolara.

Nije mu promaklo kako su kockareve oči pohlepno sevnule kada je ugledao novac već sasvim redak u prometu, ali mu je hitro isplatio u zamenu nove dolarske novčanice. Buč ih nije mnogo razgledao. U jednom trenutku, za vreme prekid igre, on ode do šanka da popije viski iz svoje boce i kada je hteo da plati piće novčanicama dobijenim od kockara, njegovom veštom oku nešto na njima privuče pažnju.

Pazeći da ga barmen ne primeti, Buč se okrete velikoj lampi na šanku i pažljivo počeo da razgleda novčanicu od pet dolara. Na hiljade takvih mu je već godinama prolazilo kroz ruke, tako da mu je svaki detalj zelene hartije od vrednosti bio dobro poznat. Jedino iz urođene opreznosti Buč je izbegavao potpuno nove novčanice, naročito one krupnije vrednosti, jer su brojevi na njima mogli biti zapisani u arhivi opljačkane banke, što bi olakšavalo posao detektivima u traganju za pljačkašima. Zato je bolje zagledao nove dolare koje je dobio od Vika Herna. Na prvi pogled sve je izgledalo ispravno, ali kada Buč pređe preko novčanice palcem, koji mu je bio vlažan od mokre čaše viskija, boja na hartiji kao da se malo razmaza, što je bilo skoro nemoguće za prave dolare

štampane u čuvenim kovnicama Vašingtona i San Franciska.

Onda je stručnim potezima počeo da gužva novčanicu. Prineo je uhu. Očigledno, nešto nije bilo u redu. Još malo razgledanja i Buč je doneo siguran zaključak: dolari su bili lažni.

Platio je piće celavom barmenu istom novčanicom, ali je preostale zadržao i kasnije, te večeri, natenane ih razgledao u hotelskoj sobi. Posle toga je dugo zamišljeno sedeo i povezivao činjenice koje je već zapazio u Devonu. Tako je još prilikom prve partije pokera utvrdio da kockar Vik Hern vara na kartama, samo nije znao kako. Kada je pažljivije proučio njegovu igru, učinilo mu se da je otkrio način prevare. To je zadržao za sebe. Nije ni šerifu Dodsonu pomenuo lažne novčanice, želeći da to još jednom proveriti i utvrdi da li je Vik Hern taj koji ih rastura.

U toj nameri je, uprkos vrućini, koja ga je mamila da prespava vreme do zalaska sunca, i došao u »Pallas«, očekujući da ga društvo za kockarskim stolom pozove u igu.

– Hej, Parkeru! – trže Buča iz misli glas Vika Herna, koji je poslednjih nekoliko minuta pažljivo posmatrao odmetnika za šankom. I kockar je već imao svoje izgrađeno mišljenje o došljaku s kojim je delio karte. Ovaj mu nije delovao kao revolveraš, mada je kolt u nisko pripasanoj futroli govorio suprotno. Nije ga mnogo cenio ni kao

igrača jer je odmah zapazio da dotični Džordž Parker ne ume da blefira, već da igra samo nasigurno. To je Hern brzo proverio podelivši mu nekoliko dobrih karata. Sada je smatrao da zna s kim ima posla. Želeo je i da igra sa strancem jer je ovaj u nekoliko mahova promenio zlatnik od dvadeset dolara ne trepnuvši, što je značilo da ih ima još dosta kod sebe.

Čuvši Hernov glas, Buč se okrete. Tek tada jedna mu ideja sevnu kroz glavu. Shvatio je nešto o čemu dotle nije razmišljao. Glas Vika Herna i juče mu se učinio poznatim, ali, pošto je kockar tiho govorio, nije mogao tačno da odredi zbog čega. Tek sada, kada je Hern viknuo preko saluna, Buč shvati gde je kockarev glas ranije čuo. Bio je to glas strelca iz zasede. Dakle, Vik Hern je bio inicijator vatrenog dočeka u koji je Buč upao umesto pomoćnika saveznog šerifa Brajana Olsona.

Odmetnik oseti kako mu se dlake na vratu kostreše, što je kod njega i njegovog prijatelja Sandens Kida bio siguran znak predstojeće opasnosti.

– Hodi ovamo, Parkere! Ovi su se već umorili od pokera – reče Vik Hern. – Imamo mesta za nove snage.

Buč klimnu glavom. Pošto je ispio čašu, uze bocu i ode u drugi deo saluna, gde mu Hern privuče stolicu. Od četvorice igrača za stolom, dvojica su, očigledno, bili ran-

čeri. Jedan se zvao Bob Flips, a drugi Pol Kerli, koji je, osim ranča, imao i bakalnicu. Sa Kerlijeve leve strane sedeo je Vik Hern, koji je potpuno ličio na profesionalnog kockara, što je, u stvari, i bio. Od kako ga je Buč upoznao, stalno je slušao kako Hern tvrdi da karte igra samo radi zabave, ali su ove njegove izjave demantovale podmukle brzè oči i reputacija koja se širila o njemu kao majstoru u barantanju deringerom. Preko puta Herna sedeo je Henk Mober, njegov ortak, koji uopšte nije ličio na kockara. Bio je građen kao bik, niskog čela, čupavih obrva i ogromnog vrata.

Karte su podeljene. Posle nekoliko kratkih primedbi igrača učutaše. Najzad je došao trenutak kada je trebalo pokazati karte i pokupiti novac.

Vik Hern se glasno nasmeja, spusti svoje karte licem okrenute gore i privuče sebi novac sa sredine stola. Henk Mober se okrete i viknu dremljivom barmenu da donese piće.

Dok su natezali čaše, Pol Kerli je gundao nešto o svojoj lošoj sreći, a Bob Flip mu je ćutke odobravao. Hern se ponovo nasmeja, ali oseti na sebi oštar pogled Buč Kasidija. Naglo se uozbilji i prinese čašu ustima. I Buč je ćutao, ali je njegov pogled dovoljno govorio.

Hern pokupi karte i počne da ih meša hitrim prstima. Onda svečano objavi:

– Na mene je red da delim, gospodo. Pružiću priliku onima koji su najviše izgubili da se malo povrate.

Osećajući na sebi i dalje pogled Buča Kasidija, Hern uspori pokrete ruku, želeći time da pokaže kako nema ničeg nepravilnog u mešanju karata. Odmetnik se osmehnu krajevima usana. Trenutak kasnije, Hern spusti špil ispred starog Pola Kerlija.

Bakalin pruži ruku, podiže polovinu špila, ali u tom trenutku Buč tiho reče:

– Stanite, Pole.

– Šta!? – iznenađeno ga pogleda stariji čovek i hitro vrati karte u prvobitni položaj. – U čemu je stvar, gospodine Parkere?

– Mislim da ne bi trebalo da nastavimo ovu igru – polako odvrati Buč.

Svi ga upitno pogledaše. Buč nije promenio položaj. Sedeo je zavaljen u stolici. Desna noga bila mu je prebačena preko leve, leva šaka mu je počivala na stolu, a desna u krilu.

– Zašto? – progundā Henk Mober. – Zar si se umorio, prijatelju?

– Ne sviđaju mi se ove karte – nastavi Buč svojim ležernim glasom.

– Želiš li da uzmem nov špil? – namršti se Hern i ruke mu se povukoše ka ivici stola.

– To nisam rekao – promrmlja Buč. Nešto u njegovom ponašanju učinilo je da Hern postane nervo-

zan, ali i oprezan.

– Čekaj mali, Parkere – reče kockar napregnutim glasom. – Ti se protiviš daljoj igri baš kada je na mene došao red da delim. Možda ti to smeta?

– Ne – objasni Buč. – Jednostavno ne volim da igram markiranim kartama.

– Markirane karte! – povikaše uglas stari Pol i rančer Bob Flips.

– Ti si poludeo, prijatelju! – grmnu iz basa Henk Mober.

– Odakle ti ta ideja, Parkere? – ljutito viknu Vik Hern. – Mi smo svi ovde prijatelji. Pošto si već toliko rekao, sada ne možeš da se zaustaviš. Zahtevam da sve lepo objasniš.

– I objasniću.

– Da čujemo! – viknu Pol Kerli. – Ja nisam primetio da su karte markirane ... ili su mi možda oči oslabile.

– Tražim izvinjenje! – počeo je da praska Vik Hern i da levom šakom udara po stolu.

– Kome da se izvinjavam, Herne? – podrugljivo ga upita Buč.

– Pa ... ovaj ... – zamuca Hern. – Pa čoveku za koga smatraš da je kriv za navodno markiranje karata. – On se okrete ostalima kao da od njih traži podršku.

– Znači, ne misliš na sebe? – istim onim podrugljivim glasom upita Buč.

– Ovaj, videćemo ... – oklevao je Hern.

– U redu – klimnu glavom Buč. –

Pokušaću da otkrijem ko je odgovoran za markiranje karata.

Pružio je ruku i privukao sebi špil karata. Izabrao kečeve i karte sa slikama. Igrači se nagnuše oko njega da bi bolje videli. Čak je i ćelavi barmen prišao stolu i razgoračio oči.

Buč okrete izabrane karte, otkrivši tako njihove poledine sa uobičajenim šarama odštampanim plavom bojom na beloј osnovi.

– Ja ne vidim da tu nešto nije u redu – pobedonosno izjavi Her.

– Nema nikakvnih oznaka noktom – javi se rančer Bob Flips.

– Nema nikakvih znakova – reče Henk Mober i namršteno odmeri Buča.

– Pogledajte malo bolje – mirno odvрати odmetnik i pokaza prstom na izvesna mesta. – Zar ne primećujete da su plave linije na poledini malo nejasne?

– Tačno! – prvi je uzviknuo Pol Kerli i nakostrešio se. – Kao da ih je neko umrljao.

– Možda su to greške prilikom štampanja – reče Vik Hern. – Uostalom, malopre smo otvorili novi špil karata. Je li tako?

– Hoćeš li da dokažem? – tiho upita Buč.

– Ne možeš ti ništa da dokažeš – prkosno mu odvрати kockar.

– U redu – promrmlja odmetnik. – Reci mi šta imaš ispod kaputa. Ne mislim na revolver u futroli pod pazuhom, već na ono što se nalazi u tvom džepu.

Kockar ražgorači oči. Zaustio je nešto da kaže, ali se predomislio i pridigao iz stolice. Njegova desna ruka iznenada polete pod raskopčani kaput.

Buč je trgao revolver a da se nije ni pomerio iz stolice. Prisutnima se učinilo kao da mu se nekom čarolijom oružje stvorilo u ruci.

Opalio je samo jednom, ali je udarna igla njegovog kolta pogodila čauru metka u burencetu pre nego što je Vik Hern upola izvukao revolver iz futrole pod pazuhom. Kockar se zatetura i preturi stolicu. Deringer se otkotrlja na pod.

Svi su sada poskakali. Ruka Henka Mobera se već uveliko spuštala ka futroli sa revolverom.

– Ne mrdaj, Mober! – oštro mu podviknu Buč. Njegov revolver je bio uperen u ljudinu, koja hitro podiže obe ruke uvis.

– Pokupite im oružje – rekao je Buč rančerima – i ono što imaju ispod kaputa.

Ovi hitro poslušашe. Hern se polako podiže sa poda. Desni rukav njegovog kaputa bio je probušen i krv mu je tekla niz prsluk. Bilo je bled kao smrt, ali se nije usudio da izusti ni reč.

Najzad je podigao glavu i promućao:

– Zovite šerifa.

Ćelavi barmen nesigurno pogleda u Buča, ali ovaj zavrte glavom i reče:

– Nije potrebno. Siguran sam da šerif Dodson već trči ovamo.

– Dobro, a šta je sa dokazima o markiranju karata? – rekoše skoro uglas Henk Mober i Pol Kerli. – Hoćemo da vidimo šta je . . .

Njihove reči prekide brz bat teških koraka. U salun upade šerif Stiv Dodson. Debeli čuvar zakona jednim pogledom obuhvati čitavu situaciju. Ne sačekavši da bude upitan, Buč mu ispriča šta se dogodilo. Hern i Mober su smrknuto ćutali i premeštali se s noge na nogu.

–Evo kako izgleda markiranje karata – reče Buč i iz džepa na kockarevom kaputu izvadi jednu plavičastu lopticu. – To je vosak – objasnio je odmetnik. – Hern ga je natopio nekom plavom bojom, koja mu je ostajala na prstu kad god bi dotakao ovu lopticu. Uverite se i sami. Stvar je jednostavna.

Buč pređe prstom preko loptice i zatim istim prstom prevuče poleđinu jedne markirane karte, načinivši tako znak koji je bio sasvim sličan postojećem.

Kada su igrači uporedili oba znaka, besne psovke poleteše im iz grla. Buč im pruži svoj prst na pregled. Na koži se nije mogao primećiti ni najmanji trag plave boje.

– Kao što vidite – produži Buč – boja ne ostaje na prstu, već se prijanja za karte. Dovoljno je samo ovlaš dodirnuti poleđinu karte i markacija je gotova. Hern nije morao pre igre da markira špil. Jednostavno bi u toku partije obeležavao jake karte koje je sam dobijao i po-

sle dva-tri deljenja mogao je da upravlja igrom po svojoj želji.

Psovkama Pola Kerlija i Boba Flipsa pridružiše se i građani koji su u međuvremenu dotrčali u salun. Među njima je sigurno bilo dosta onih koji su izgubili novac igrajući sa Hernom i Moberom.

Neko je predlagao linč, ali šerif Dodson grmnu:

– Dosta tih priča! Rasturajte se!

Nekoliko minuta kasnije, u salunu su ostali samo prvobitni učesnici drame. Debeli šerif se okrete Buču i upita:

– Hoćete li da podnesete tužbu protiv Herna?

– Ja neću – mirno odgovori Buč i krišom namignu šerifu. – Pol i Bob su izgubili novac.

Šerif priđe kockaru i iz njegovih džepova izvuče gomile novčanica i srebrnih dolara. Izručio ih je na sto i pozvao rančere da uzmu onoliko novca koliko su izgubili.

Onda je zgrabio Herna, koji počeo da kuka i traži lekara cvileći da će iskrvariti. Međutim, Dodson ga potera ispred sebe i uskoro u salunu ostadoše samo rančeri sa Bučom. Bob Flips naruči piće za sve.

– Bogami, imaš dobre oči, mladicu – zadivljeno reče stari Pol nasmešenom Buču. – Da nije bilo tebe, ko zna koliko bi nas dugo ova hulja pljačkala!

Buč samo klimnu glavom i, pošto je ispio piće iz čaše, izađe iz saluna.

Rančeri i ćelavi barmen nastavi-

še da pričaju o proteklom događaju. U jednom trenutku Bob Flips reče:

– Jeste li videli kako je samo munjevito trgao revolver na Herna? Znao sam da je kockar majstor u svoj poslu, ali izgleda da je naišao na boljeg od sebe.

– Nego, znate li ko je uopšte taj Džordž Parker? – javi se Pol Kerli. – Ja sam ga tek juče prvi put video u gradu. Imam utisak da je došao ovamo baš zbog Herna i da je izabrao ovaj trenutak kako bi ga raskrinkao.

– Da, da – klimnu glavom Bob Flips. – Taj došljak mora da ima neke veće ciljeve od raskrinkavanja našeg kockara.

– To ne znam – sleže ramenima Pol Kerli – ali sve mi miriše da ovaj Parker nije običan putnik u prolazu kroz Devon. Videćemo šta će se dalje dogoditi.

– Zanima me da li će šerif zadržati Herna u zatvoru – nastavio je da mrmlija Flips. – Možda želi da ga Hern odvede nekud kada bude proteran. Ako šerif zadrži kockara u zatvoru, od ove moje teorije nema ništa. Ako, međutim, Hernu bude dozvoljeno da ode iz grada, onda se kladim u vreću dolara da će i naš prijatelj Parker otići.

Na ovoj konstataciji završio se razgovor o Džordžu Parkeru, alijas Buču Kasidiju, alijas pomoćniku saveznog šerifa Brajanu Olsonu.

Iz saluna Buč je otišao u kance-

lariju erifa Stiva Dodsona.

Jedno petanestak minuta razgovarao je s njim i na kraju debeli čuvar zakona klimnu glavom u znak odobravanja. Zatim je šerif otišao do odeljenja sa ćelijama, odakle se ubrzo vratio, pa su on i Buč izašli na ulicu.

– Mislim da nećete imati ništa protiv, Olsone, ako Herna pustim iz zatvora kako bi mogao da uhvati voz u 5.40.

– Taj voz ide u zapadnom pravcu, zar ne? – promrmlija Buč i pred očima mu ponovo izađe cedulja koju je našao u legitimaciji poginulog šerifa Brajana Olsona, gde je pisalo da se »roba najviše pojavljuje u Džubiliju«. – Tamo je i grad Džubili? – upitao je šerifa.

– Da – potvrdi ovaj.

– Onda očekujem da će i Hern krenuti baš na tu stranu – zamišljeno reče Buč. – U redu, neka uhvati taj voz. Biće bolje da ga odmah pustite iz zatvora. Želim da vidim šta će preduzeti do odlaska.

– Dobro – složi se šerif Stiv Dodson i njih dvojica se rastadoše.

Buč zamišljeno pogleda niz ulicu.

– Džubili se nalazi na zapadu – promrmlija je. – Dakle, voz prolazi kroz taj grad. Bogami, onaj Olson je bio na pravom tragu. Da vidimo šta će se iz svega ovoga izroditi. Uostalom, taj mi pravac i odgovara. Može se reći da mi je Džubili usputna stanica.

Buč ode do štale da obiđe konja.

Kolebao se da li da odjaše do železničke stanice, koja je bila podalje od grada, ili da taj put prevali pešice. Najzad se odluči za ovo drugo.

Krenuo je glavnom ulicom i za sobom ostavio ono malo boljih kuća i najzad stigao do krovinjara od nabijene ilovače, takozvanih adoba, u kojima su većinom stanovali Meksikanci. Buč sede u senku jedne kuće, izvadi iz džepa tanku cigaru i pripali je.

Mala zgrada železničke stanice nalazila se stotinak metara dalje.

GLAVA ČETVRTA

Nije prošlo mnogo vremena, a Buču se pridružiše dva Meksikanca sa velikim sombrerima na glavama. U jednom je prepoznao onog istog čoveka koji ga je pratio od samo s dolaska u Devon. To su, očigledno, bili šerifovi ljudi.

Sačekao je da ovi zaviju cigarete i da odbiju prve dimove, pa ih onda upitao:

– Da li ga je šerif već pustio?

– Si, senjor, čim se vratio u kancelariju. Hern je zatim otišao kod lekara da previje ruku ...

– A posle?

– Otišao je u hotel. Otputovaće vozom u 5.40. Bar je tako saopštio u hotelu kada je plaćao račun. Ovaj ovde, Huan, odmah je otkupio novac kojim je senjor Hern platio račun. Portir u hotelu je mislio da smo ljudi.

Meksikanac se kratko osmehnu

i otkri bele, zdrave zube, pa namignu Buču.

Odmetnik se okrete Huanu, koji izvadi dve novčanice od po pet dolara. Uzeo je od Meksikanca novčanice i u zamenu mu dao zlatnik od dvadeset dolara. Šerifovi ljudi se ozariše.

– Hvala vam – reče Buč sklanjajući novčanice. Onda se obratio prvom Meksikancu, onome koji ga je uhodio:

– Gde je sada Hern?

– Paskal motri na njega. Hern je otišao da potraži Henka Mobera. Njih dvojica sada sede u senci velikog hrasta blizu kovačnice.

– Dobro – klimnu glavom Buč i ponudi svoje nove poznanike tankim cigarama.

Ućutali su. Sunce je brzo zalazilo i senke su postajale tamnije. Buč je netremice posmatrao prostor oko železničke stanice, gde se već bilo okupilo dosta sveta.

Onda je primetio Herna i Henka Mobera kako se penju na prljavi peron i, odvojeni od ostalih građana, nešto živo razgovaraju.

Iz daleka se čuo zvižduk voza. Ljudi priđoše ivici perona. Kockar se rukvao sa Moberom i trenutak kasnije nestao u uskomešanoj gomi. Jedan vitak, mlađi Meksikanac iznenada se pojavi sa suprotne strane stanice i potrča preko ulice da bi se pridružio Buču i njegovim pratiocima.

– Evo Paskala – kratko primeti Huan.

Mladić stade ispred Buča i čučnu. I on je pre početka svakog razgovora morao da zavije cigaretu i da je pripali. Odmjetnik je strpljivo čekao.

– Mober je dobio naređenje da spreči senjor Parkera da napusti grad – tiho saopšti pridošlica.

– Kako? – upita Buč.

– Revolverom, naravno.

– To sam i očekivao – pomalo sumorno osmehnu se lažni šerif. – Zar se nikada neće potruditi da izmisli nešto drugo?

Na peronu je kondukter pozivao putnike da uđu u voz. Malo zatim kompozicija je ponovo bila u pokretu. Otegnutim zvižducima oparastala se od grada. Gomila sveta sa stanice polako se vraćala u naselje gacajući po dubokoj prašini. Henk Mober se nije video među njima.

– Kako je Hern toliko siguran da ću ja napustiti grad? – upita Buč mladog Meksikanca.

– Nije siguran, ali za svaki slučaj – odvrati ovaj. – Razumete, senjor? Jasno sam čuo kako je Hern rekao Moberu da vas ukloni. Njegova rana nije teška. Doktor mu je previo ruku i on čak može da se služi revolverom. Na žalost, nisam čuo kuda Hern putuje jer su se odmakli, a na peronu je vladala velika larma.

– Šta ćemo mi sada? – upita Meksikanac po imenu Migel.

– Ti ćeš ostati ovde – odgovori mu Buč. – Kada saznam kada ću

krenuti, reći ću Paskalu i Huanu šta da preduzmu. Što se tiče Mobera, mislim da ću s njim izaći na kraj i bez vaše pomoći.

– Dobro, senjor.

Buč se oprostio od Meksikanaca i odšeta do stanične zgrade.

Posle kraćeg razgovora sa blagajnikom, saznao je da je Hern kupio kartu za Džubili.

Odmah je požurio do šerifove kancelarije. Debeljka je zatekao kako pali lampu i namešta stakleni cilindar na nju. Dodson ga upitno pogleda.

– Krenuo je za Džubili – kratko mu saopšti Buč i pripali cigaru na plamenu lampe.

– Znači da su vaše pretpostavke bile tačne, Olsons – promrmlja Stiv Dodson. – Kada vi krećete?

– Blagajnik na stanici mi je rekao da nešto pre zore đvuda prolazi teretni voz – reče mu Buč. – Uključite se na njega. Vi se samo postarajte za mog konja. Ako se u Džubiliju budem duže zadržao, poslaću po njega.

Buč dodirnu prstom obod svog polucilindra i nesta u sumraku koji je sve više pokrivao grad. Pošto je večerao u onom prljavom restoranu, ode do saluna »Palas« na uobičajenu čašicu viskija.

Seo je za jedan sto i natenane posmatrao goste. Posle obračuna sa kockarom, u salunu se više niko nije kartao. Časovi su sporo prolazili i oko deset sati grad je skoro opusteo.

Buč se pozdravi sa ćelavim barmanom i izađe na ulicu. Prošao je pored nekoliko kuća i onda krišom pogledao preko ramena, baš na vreme da uoči jednu tamnu priliku kako ga prati. Osmehnuo se i nastavio put.

Kod prvog ugla Buč skrete u pobočnu ulicu i skloni se u dovratka jedne berberske radnje. Do njega dopre bat brzih koraka. Trenutak kasnije, Henk Mober sav zadihan ulete u ulicu. Već je prolazio pored Bučovog skloništa, kada mu ovaj dobaci podrugljivim glasom:

– Tražiš li nekoga, Mobere?

Kockarov ortak zastade u mestu kao da je pogođen metkom i munjevito se okrete.

– To si ti, Parkere! – uzviknuo je prepoznavši Buča u senci.

– Da slučajno mene ne tražiš?

– Ovaj... ne – odlučno odvrati Mober. – Ja sam samo...

– Samo si šetao posle večere, zar ne? – podrugljivo primeti Buč. – Mogao bih da ti uštedim dalje pešačenje. Hern ti je naložio da me smakneš. Evo, sada ti se pružila prilika da pokušaš.

– Grešite, Parkere – počeo da muca Mober. – Ja... ja nemam ništa protiv vas i...

– Ne moraš dalje da lažeš – preseče ga Buč. – Vidim da si već nabavio nov revolver umesto onoga koji ti je šerif danas oduzeo. Verovatno imaš dovoljno para kada svaki čas kupuješ oružje.

Kako je Mober ćutao, Buč mu

priđe, uhvati ga za grudi košulje i surovo gurnu ispred sebe.

– Više da te nisam video da se šunjaš za mnom! – oštro mu je podviknuo. – Polazi napred! Dok ne uđem u hotel, da se nisi ni osvrnuo! Idući naš susret neće proći ovako miroljubivo.

– U redu, u redu – odahnu ljudina. – Kažem vam da grešite, Parkere. Ja ne želim neprilike...

Nekoliko minuta kasnije, Buč je bio u svojoj hotelskoj sobi. Ne paleći lampu, on skide čizme i obučen leže na postelju.

Prvi znaci zore pojavili su se na istočnom horizontu kada se laženi šerif probudio. Hitro se podigao, navukao čizme, pripalio cigaru i pripasao revolver. Zatim je iz džepa izvadio nekoliko srebrnih dolara i ostavio ih na stolu kako bi platio najamninu za sobu.

Prišao je prozoru, gde je bilo dovoljno svetsloti nastupajućeg dana, i još jednom pogledao novčanice koje mu je juče dao onaj Meksikanac. I ove su imale iste geške kao i dolari koje je prekjuče dobio od kockara. Prilično dobri falsifikati, očigledno iz iste štamparije.

Buč strpa novčanice u džep, prekorači ivicu prozora koji je gledao u dvorište hotela, pa skoči na meku zemlju.

Kada je stigao do glavne ulice, tamo nije bilo ni žive duše. Osvrnuo se oko sebe i onda požurio prema stanici držeći se senki kuća.

Kada je stigao do stanične zgrade, nestade u senci. S druge strane pruge primetio je crvenu žar nečije cigarete i nemo se upitao da li je to Henk Mober. Nadao se da ga ovaj nije primetio.

Nervozno je čekao u mraku i bilo mu je malo lakše kada se začuo zvižduk lokomotive. Sudeći po dahtanju mašine, ona je sigurno vukla veliku kompoziciju. To je bila povoljna okolnost.

Dok je čekao da se kompozicija približi, Buč odjednom oseti kako ga nečija ruka dodirnu po ramenu. Šaka mu steže dršku kolta, ali je u sledećem trenutku odahnuo kada je prepoznao mladog Paskala.

– S druge strane pruge Mober čeka na vas, senjor – šapatom mu reče Meksikanac.

– Primetio sam njegovu cigaretu – promrmlja Buč. – Da li me prati, ili i sam namerava da napusti grad? Možda je odustao od napada?

– To ne znam – odvrati čovek. – Hoćete li da uhvatite ovaj teretnjak?

– Da – potvrdi Buč. – Idem za Džubili. Ti i Huan ostanite sa Migelom. Ako Mober uhvati ovaj voz, pođite za njim. Ipak, nema potrebe za žurbom. Ukoliko Mober ostane u gradu, ne ispuštajte ga iz vida.

Voz je već tutnjao u blizini. Buč napusti svoje skrovište, pa jurnu prema šinama. za trenutak je zastao obasjan svetlošću reflektora sa lokomotive.

S druge strane tračnica iznenada prasnu revolver i metak nadjača tutnjavu voza.

Bučov kolt izlete iz futrole i narandžasti plamen suknu iz cevi. Znao je da je promašio. U stvari, nije ni imao neki određeni cilj i pucao je samo da bi omeo Mobera u gađanju.

Sa perona stanice i onaj Meksikanac pripuca. Odmah zatim Buča obavi oblak pare i dima i on oseti jaru lokomotive koja mu zapahnu lice. Pored njega su tutnjali teški teretni vagoni.

Sačekao je da naiđe vagon sa gvozdenim stepenicama, pa se onda uhvatio rukom za ogradu stepenica i poleteo kroz vazduh. Jedan trenutak njegovo izvežbano telo lebdelo je u prostoru, a onda mu noge čvrsto stadoše na stepenice. Kada se popeo na platformu, Buč pogleda iza sebe.

Video je samo retke svetiljke u Devonu. Pitao se da li je Meksikanac pogodio Mobera, ili je ovaj uspeo da se ukrca na voz. Prebacujući se s vagona na vagon, lažni šerif se uputi ka kabini kočničara na kraju kompozicije.

Najzad je stigao do kabine, otvorio vrata i upao unutra. Tamo je zatekao dva konduktera, koji se iznenadiše njegovim dolaskom.

– Uskočio sam u voz dok je prolazio kroz grad – samouvereno objasni Buč, svestan da mu u ovom trenutku od konduktera ne preti nikakva opasnost. Za razliku od

njegovih ranijih, sličnih ukrcavanja na voz, kada je od konduktera bežao kao od kuge, sada ga je štiti-la legitimacija pomoćnika saveznog šerifa. – Silazim u Džubiliju. Nisam imao vremena da sačekam sledeći putnički voz.

– Da, sporo smo išli – promrmlja kondukter. – Voz je pretovaren rudarskom opremom za Džubili.

– Koliko staje karta do grada? – velikodušno upita Buč mašući se rukom za džep.

– Za vas ništa – reče drugi kondukter. – Vi ste Brajan Olson, zar ne? Na stanici u Latigu nas je sačekao telegram šerifa Dodsona iz Devona. On nam je javio da ćete se ukrcati na naš voz. Osećajte se kao kod kuće.

– Hvala – klimnu glavom Buč i sede na drvenu klupu preko puta konduktera.

Jednoločno kloparanje točkova i drmusanje vagona uspavljivalo ga je i on nastavi prekinuti san. Kada je ponovo otvorio oči, kroz prozorče na kabini zlatni zraci sunca padali su mu pravo na lice.

Protegao se i pozeleo dobro jutro kondukterima, koji su bili zauzeti oko nekih hartija. Nešto kasnije, oni podeliše doručak sa njim.

Pošto je utolio glad, Buč upita:

– Kada stižemo u Džibili?

– Negde oko šest sati uveče – reče kondukter pošto je pogledao na sat. – Obično stižemo ranije, ali moraćemo da propustimo jedan specijalni voz koji se s nama ukrš-

ta.

Kompozicija je nastavila da klopara preko beskonačne ravnice, zaustavljajući se u dužim razmacima kod rezervoara za vodu.

Posle ručka teška kompozicija ostavi ravnicu i poče mučno da se penje uz padine koje su najavljivale blizinu planina. Bilo je dva sata posle podne kada se kočničar vratio sa obilaska voza i saopštio:

– Imamo jednog slepog putnika. Da li da ga izbacim, ili da ga ostavim?

– Ma pusti ga – reče njegov kolega. – Ovo je pust kraj i mogao bi da nastrada. Jesi li razgovarao s njim?

– Nisam. Čim me je ugledao, počeo je da beži ka lokomotivi. Sada je negde pet-šest vagona ispred nas i krije se.

– Kako izgleda taj slepi putnik? – zainteresovano upita Buč.

– Nisam imao prilike da ga bolje osmotrim – odgovori kočničar. – Imao je na glavi kaubojski šešir. Možda i nije skitnica, nego neki kauboj koji traži posao a nema para za kartu.

Vreme je polako prolazilo i oko pola četiri voz počeo da smanjuje brzinu.

– Sada dolazimo do raskrsnice – saopštio je kondukter lažnom šerifu. – Tu ćemo na sporedni kolosek da propustimo onaj specijalni voz.

Petnaestak minuta kasnije, trenutna kompozicija se zaustavila. Buč i kondukteri izađoše iz kabine i pođoše za kočničarem, koji je po-

čeo da zaviruje ispod svakog vagona. Pred lokomotivom je zastao i nasmejao se.

– Nema onog našeg putnika – saopštio je. – Mora da je pobjegao čim je voz stao. Sada se krije negde u onom žbunju. Neće se pojaviti pre nego što ponovo krenemo.

Buč ništa ne reče. Okrenuo se i pošao prema kraju kompozicije. Kada je obišao poslednji vagon, pogledao je duž voza, ali nikoga nije mogao da vidi.

»Da li je to bio Mober«, pomisli Buč. »Ako je on, onda sigurno čuči iza nekog žbunja na onim peščanim brežuljcima. Kako da ga izmamim na čistinu«?

Buč hrabro okrete od pruge prema ulegnuću između dva peščana brežuljka. Dobrih pet minuta je koračao. Čizme su mu do članaka upadale u pesak. Međutim, nikoga nije video.

Iznenada, u daljini odjeknu zvižduk voza. Odmah mu je odgovorila lokomotiva teretne kompozicije.

– Gle, vreme je brzo prošlo – promrmlja Buč. – Biće bolje da se vratim pre nego što voz krene.

GLAVA PETA

Buč se taman okrenuo da pogleda prema vozu, kada je spazio kako pesak leti uvis jedva desetak santimetara daleko od njegovih nogu. Zatim je čuo prasak revolvera.

Odmatnik se maši kolta. Drugi

metak proleteo mu je pored obraza.

Dole, na pruzi, lokomotiva teretnog voza bučno je ispuštala paru i spremala se za polazak. Zvižduk specijalne kompozicije iz susednog pravca bivao je sve bliži.

I tada, odmah iznad ivice brežuljaka, obraslog žbunjem meskvite, Buč ugleda Henka Mobera. Ljudina je baš podizala revolver za treći hitac. Oči Hernovog ortaka bile su crvene od gneva, a usne iskrivljene u zloban osmeh.

Iz Bučove ruke suknuše plameni jezici i tri hica odjeknuše kao jedan. Odmetnik je čuo prodoran jauk i video kao se žbunje povija. U sledećem trenutku Moberove glave nestade.

Buč je pričekao još nekoliko trenutaka. Međutim, približavanje specijalnog voza učinilo je da više ne okleva. Optrčao je padinu brežuljka i uskoro ugledao kockara kako nepomično leži na leđima. Oči su mu već bile staklaste.

– Imao si prva dva hica, Mobere – promrmlja Buč. – Bilo je ili ti ili ja.

Vratio je revolver u futrolu i požurio ka pruzi. Specijalni voz je proleteo pored teretnjaka i ovaj odmah krete. Odmetnik je morao dobro da potrči kako bi uskočio na platformu zadnjeg vagona.

– Već sam pomislio da ćete ostaniti – reče mu zabrinuti kondukter. – Učinilo mi se da sam čuo pucnjavu, ali tutnjava voza je bila toliko

jaka da nisam siguran. Na onim brežuljcima ima mnogo zvečarki. Možda ste naišli na koju.

– Pa, jesam – promrmlja Buč.

– Jeste li je ubili?

– Bila je opasna – odvrati Buč. – Morao sam da opalim tri metka.

– Jedan gmizavac manje – klimnu glavom kondukter.

Seli su na klupu i utočuli u ćutanje. Odmetnik je mislio na mrtvog Mobera.

Trebalo je još izdržati dva mučna sata do Džubilija. Tamo su ga čekale nove opasnosti.

Gradić Džubili, koji je inače bio sedište okruga Rizl, nalazio se u sredini prostrane doline na pola puta između planina Sangre de Kristo i planinskog lanca San Huan na zapadu. S južne strane, dvadesetak milja dalje, nalazila se granica savezne države Nju Meksiko.

U početku je Džubili uglavnom služio kao baza za snabdevanje mnogobrojnih rančeva u dolini. Kada je u brdima pronađeno srebro, sve se naglo izmenilo.

Džubili se pretvorio u cvatuće naselje, koje je svakim danom dobijalo po nekoliko desetina stanovnika. Od glavne ulice vodile su sada brojne sporedne uličice, u kojima su se dizale građevine raznih stilova. Zgrada opštine bila je sagrađena od cigle, ali su zato kuće u njenoj blizini bile ugavnom od drveta i ćerpiča.

U brojnim salunima nije bilo mesta za sve pa su neki kockari izneli svoje stolove na trotoare i tako pružali mogućnosti prolaznicima da uz put okušaju sreću. Pored toga, kroz Džubili su prolazili razni odmetnici i svojim prisustvom dopunjavali šaroliku i opasnu atmosferu grada.

Jednom reči, Džubili je bio na glasu kao divlji grad. Bilo je mnogo posla za šerifa Džefrija Somersa i njegovog pomoćnika Čarlsa Vudkoka. Ipak, dva čuvara zakona nisu bila dovoljna i šerif Somers je u nekoliko mahova bio prinuđen da pozove u pomoć državnu policiju. Takvi slučajevi su bili retki pošto se šerif držao principa da prijavi već svog grada treba prati u lokalnom koritu.

Kriminal se naročito povećao kada su u Džubili stigli Artur Kordis i Bak Lejn, notorni kockari i vlasnici nekoliko saluna, među kojima se isticao lokal »Crni konj«. Kordis je imao i ranč »Čvor«, nekih dvanaestak milja zapadno od grada. Kružile su priče kako njegovi ljudi imaju običaj da pokupe stoku svojih suseda i da preprave žigove na njoj. Međutim do sada niko nije uspeo da to dokaže, ili se nije usuđivao na otvoreno suprotavljanje zlokobnom paru.

Bak Lejn je uživao reputaciju revolveraša-ubice i njegovi koltovi nosili su na drškama ureze za svaki oduzeti ljudski život. Naravno, uvek bi se našli svedoci koji su tv-

rdili da je Lejn ubio protivnike u samoodbrani. Bilo kako bilo, i ova činjenica je doprinosila da stanovnici izbegavaju svaku raspravu sa Kordisom i Lejnom.

U poslednje vreme se pričalo kako će se Kordis na sledećim izborima kandidovati za rpedsednika opštine, što je posebno zabrinjavalo šerifa Somersa. On je znao da bi u tom slučaju izgubio svoje mesto šerifa i da bi sile mraka i zločina najžad zavládale u Džubiliju.

Sumrak se lagano spuštao kada je teretni voz, na kome je putovao Buč Kasidi, stao u predgrađu Džubilija. Pošto se oprostio sa kočničarima i kondukterima, on se uputi ka centru grada.

Svakim korakom njegovo raspoloženje bivalo je sve mračnije. Nije gajio ni najmanju sumnju šta ga čeka u surovom naselju. Kopači srebra, kauboји, kockari i Meksikanci ispunjavali su drvene trotoare.

Pokretna vrata na salunima nikada nisu mirovala, a iz njih je dopirao zveket čaša, izmešan sa zujanjem točkova ruleta i čegrtanjem žetona za poker.

Buč svrati do jednog restorana, gde je obilno večerao. Kada se ponovo pojavio na ulici, mrak se već sasvim bio spustio. Odšetao je do hotela »Odmor« i uzeo sobu, pa se onda spustio do saluna. Većernji gosti su već pristizali u velikom broju.

Naručio je bocu piva od barme-

na Berta Buna, koji je istovremeno obavljao i službu portira u hotelu, i počeo da se raspituje o prilikama u gradu. Tako je uzgred pomenuo i ime Maka Holta. To ime je bilo potpisano ispod poruke koju je Buč našao u legitimaciji ubijenog pomoćnika saveznog šerifa Brajana Olsona.

Bert Bun klimnu glavom.

– Poznato mi je to ime – rekao je.

– On je trgovac stokom, zar ne?

Buč je jedan trenutak oklevao, a onda reče:

– Mislim da je on, mada u ovom kraju sigurno ima dosta trgovaca stokom. Jedan od njih bi mogao da ima isto ime.

– Ako je vaš prijatelj visoka osoba, širokih ramena i tamne puti, onda govorimo o istom čoveku – reče Bun.

– Čini mi se da liči na mog prijatelja – oprezno reče Buč, koji poima nije imao kako izgleda dotični Mak Holt i pomalo je zazirao od susreta s njim. – Je li još u gradu?

– Otišao je pre četiri ili pet dana – odgovori Bun. – Stanovao je u našem hotelu, a onda se preselio na ranč Artura Kordisa.

– Ko je to?

– Zar ne znate Artura Kordisa? Njegov ranč »Čvor« nalazi se dvanaestak milja zapadno odavde. Kordis je pozvao tog vašeg prijatelja da nekoliko dana ostane kod njega i razgleda stoku. Ako je vaš prijatelj kupac rasne stoke, takvu robu neće naći kod Kordisa.

– I?

– Bilo kako bilo, Holt je poslao jednog Kordisovog kauboja da uzme njegov prtljag iz hotela i da plati račun. Meni je uputio cedulju u kojoj je pisalo da, ukoliko ga neko bude tražio, mogu dotičnom da kažem da nije pronašao ono što je tražio.

– Nije pronašao ono što je tražio? – ponovi Buč portirove reči.

– Tako je bar pisalo na toj cedulji – potvrdi Bun. – Negde sam je zaturio, inače bih vam je pokazao.

– I u poruci nije ništa stajalo kuda će Holt posle toga? – upita Buč.

– Nije – odgovori Bun. – Od Kordisovog kauboja sam saznao da je Holt na ranču pozajmio konja i sedlo i da će verovatno napraviti izlet do Nju Meksika. To nije čudno. Meksikanci s one strane imaju dobru stoku.

– Da – zamišljeno promrmlja Buč. – A kako je Holt otišao na ranč tog Kordisa?

– Na kolima sa ranča koja su svratila u grad da preuzmu neku robu – odgovori Bun. – Ako je Holt krenuo na konju peko granice, onda se njegov prtljag verovatno još nalazi kod Kordisa.

– Dobro, a kakav je čovek taj Kordis? – upita Buč, kome je neko šesto čulo govorilo da se iza ove priče krije još nešto.

– Radije ne bih govorio o njemu – odvratila portir posle kraćeg oklevanja. – Uglavnom, nema šta dobro

da se kaže. Ako želite da ga vidite, verovatno ćete ga naći u gradu. On sa Bakom Lejnom drži salun »Crni konj«.

Bun se okrete da usluži nove goste, a Buč ispi pivo i izađe. Jedan od kauboja koji su stajali za šankom obrati se Bunu:

– Ko je taj tip što je razgovarao s tobom, Berte?

– Odseo je u našem hotelu pod imenom Džordž Parker. Izgleda da ga zanima stoka.

– Džordž Parker, kažeš? – progonđa kauboj. – Taj tip mi liči na sve drugo osim na trgovca stokom.

U međuvremenu, Buč je produžio glavnom ulicom. Stigao je do građevine čija je fasada bila obojena drečavom crvenom bojom. Na sredini fasade jedan veliki kvadrat je bio belo obojen, a na njemu nacrtna figura crnog konja kako se propinje. Desetak buktinja, natopljenih petrolejem, osvetljavalo je ogromna slova firme: »CRNI KONJ«.

Odmetnik gurnu pokretna vrata i uđe u lokal. Obreo se u pravom paklu zvukova, larme i mirisa. Čitava leva strana ogromne prostorije bila je namenjena kockanju i ispunjena stolovima za kojima su naivni ljudi u raznim igrama mogli da izgube svoj teško zarađen novac.

Na sredini lokala nalazio se prazan prostor namenjen igranju. U tom trenutku, masivni kopači u teškim čizmama pokušavali su da

igraju valcer sa debelo našminkanim devojkama u kratkim suknjama. Muziku za igru proizvodio je orkestar koji se sastojao od raštimovanog klavira, škripave violine i promukle trube. Iza orkestra jedne uzane stepenice vodile su na balkon, koji se pružao duž sve četiri strane saluna. Bio je pregrađen u male lože. Tu se nalazila i kancelarija Artura Kortisa i Baka Lejna, vlasnika ove jazbine.

Odmetnik se jedva probio do šanka. Posle nekoliko pokušaja, najzad mu pođe za rukom da privuče pažnju barmena, koji tutnu pred njega čašu i bocu jefitnog viskija.

Taman je Buč prineo čašu ustima, kada mu neki čovek gurnu ruku. Lažni šerif se naglo okrete i skoro ga obori.

– Šta je, do đavola? – dreknu taj čovek, a onda naglo ućuta i zinu.

– O, zdravo, Herne – polako reče Buč i hladno se osmehnu.

Vik Hern uplašeno uzmače.

– Parker ... – Promucao je kockar.

– Izgledaš iznenađen što me vidiš, Herne? – klimnu glavom Buč u znak pozdrava.

– Zar ... zar si me pratio? – nastavio je da muca kockar.

– Zašto bih te pratio? – odvrati Buč. – Nisam znao kuda si krenuo kada si napustio Devon. Uostalom, znaš li neki dobar razlog zbog koga bih ja pošao za tobom?

Vik Hern zavrte glavom. Lice

mu je sada bilo manje bledo i kao da je povratio nešto od samopouzdanja.

– Ne znam – reče Hern – sem ako nisi odlučio da završiš ono što je počelo sa partijom pokera.

– To je svršena stvar, Herne. Možda si se opametio. Istina, samo sam ti metkom okrznuo ruku, ali to je, valjda, dovoljno da me se sećaš celog života.

– Da, da – brzo je potvrdio Hern. – Nije trebalo to da činim u igri s tobom, ali trebalo mi je para ... Nego, ostaješ li u Džubiliju?

– To još nisam odlučio – osmehnu se Buč. – Ovo je, izgleda, dobar grad za majstore u markiranju karata. Kocka cveta na sve strane.

– Ostavimo sada prošlost – pomirljivo reče Hern i primače se Buču.

Pošto se namestio pored odmetnika, kockar naruči piće. Kada je ispraznio čašu, on upita:

– Da li se i Henk Mober ljuti na mene zbog markiranja karata?

– Prestani da lažeš, Herne – mirno odvrati Buč. – Mober je tvoj ortak i izvršitelj prljavih naloga. Sinoć je pokušao da me napadne, a to je učinio i jutros u Devonu. Treći put je izvršio napad kada sam za trenutak sišao sa voza. Ako te zanima, naći ćeš Moberovo telo među peščanim brežuljcima u blizini one železničke raskrsnice.

– Bogamu! – zagrcnu se Hern i ponovo preblede. – Zar je Mober ...

– On ti je bio prijatelj, Herne. Bio bi red da ga pristojno sahraniš. Što se tebe tiče, ako te manje budem viđao, utoliko bolje.

– To ćemo još videti – iznenada prasnu Hern. – Možda ćeš zažaliti što si mi postao neprijatelj.

Rekavši ovo, kockar se besno okrete i za tili čas nestade u gomili gostiju.

Buč ga otprati pogledom i posle nekoliko trenutaka spazi Herna kako se penje onim uzanim stepenicama na balkon i bez kucanja prolazi kroz jedna vrata. Ona se odmah zatvoriše za njim.

– Sigurno je to kancelarija onog Artura Kordisa – promrmlja za sebe Buč.

Jegov pogled je još počivao na tim vratima kada se ova ponovo naglo otvoriše. Kroz njih izlete jedna devojka, pa ih besno zalupi za sobom.

Nepoznata je očigledno bila ljuta zbog nečega, ukoliko se to moglo zaključiti po njenom odlučnom hodu i prkosno podignutoj glavi.

Kada je devojka stigla do stepenica, lampe sa tavanice obasjaše njeno lice i Buč raširi oči od iznenađenja. Nikada u životu nije video tako lepu plavušu, visoku i vitku. – Koža joj je bila potamnela na suncu i imala divnu bronzanu boju, što se odlično slagalo sa kosom boje starog zlata.

Zanet posmatranjem devojke, odmetnik je pratio njene pokušaje da se probije kroz gomilu gostiju,

koji se nisu ustručavali da joj daju neukusne primedbe, zbog kojih je devojka sve više bleдела.

Buč steže usne.

Video je kako jedan pijani kopač preprečava plavokosoј put. Uz pobedonosan urlik jurnuo je da je zgrabi i odvuče na prostor za igru.

No, ni Buč nije oklevao. Do lepote je stigao istovremeno sa onim kopačem, koji promuklim glasom pozva devojku na igru. Ova je to odbila. Kopač reče nešto nepristojno i u sledećem trenutku buku saluna nadjača prasak šamara.

Kopaču je odleteo šešir sa glave i on se malo zateturao, što je svedočilo o snazi devojčinog udarca. Već je bio nasrnuo na nju sipajući kletve, kada ga Buč uhvati za rame i zaustavi u mestu.

– Dosta je bilo, prijatelju – tiho mu je rekao. – Dama je odbila tvoj poziv i to je dovoljno za svakog džentlmena.

– Šta hoćeš? – dreknu kopač na odmetnika. – I šta se ovo tebe tiče, prljavi kauboju?

Krajem usana, Buč se obrati devojci:

– Biće bolje da što pre izađete odavde, gospođice, dok ja zadržavam ovog tipa.

– Ostaću pored vas – odlučno izjavi devojka. – Ne plašim se ja ovih pijanih siledžija.

– Tresni ga, Nile! – grmnuše kopači, koji su pritrčali privučeni kavgom. – Zar da ti taj kravar pre-

otme devojku?!

Orkestar prestade sa svojom raštimovanom svirkom, a gomila oko dvojice protivnika i devojke naglo se uveća. Glasno su savetovali Nila da »rastrgne tog tipa i da ga pojede zajedno sa njegovim glupim šeširom«.

GLAVA ŠESTA

Buka postade zaglušna.

Kopač zamahnu ogromnom pesnicom prema Buču. Njegov pokret je bio isuviše spor i odmetnik ga bez mnogo napora izbeže. Ponet zamahom, Nil umalo ne pade na pod, ali ga u tome zaustavi Bučova pesnica. Tri munjevita udarca pogodila su kopača u nos i usta i ovaj odlete u stranu, gde bi sigurno pao da ga prijatelji nisu zadržali.

Nilove oči su pijano kolutale i on je pokušavao da usredsredi pogled na protivnika. Brz kao kugar, Buč pritrča i obasu kopačevo lice novom serijom udaraca.

U salunu odjeknu urlik iz desetine grla. Kopači nisu hteli da se pomire sa porazom svoga druga, pa se ovaj trudio da izađe u susret njihovim željama. Mlatarao je rukama i uzalud pokušavao da pronađe Bučovo lice.

Na opštu žalost gomile, pokazalo se da je Nilov protivnik isuviše dobar. Jednim strahovitim udarcem Buč okonča borbu.

Nil, pogođen u vrh brade, ostade

jedan trenutak na nogama klateći se levo i desno i sruči se na pod.

Siledžija je bio izdržljiv kao medved. Samo je koji trenutak ležao nepomično, a onda mu ruka pođe ka revolveru zataknutom za pojas pantalona. Buč levom rukom gurnu devojku iza sebe, a desnom istrže kolt iz futrole pre nego što je pijani kopač mogao da izvuče svoje oružje.

– Ostavi to! – oštro naredi Buč.

Njegov revolver je sada bio uperen i u gomilu, koja poče da uzmiče. Nekolicina podiže ruke, sledeći primer iznenada uplašenog siledžije. Preko ramena Buč je tiho dobacio devojci:

– Povucite se ka izlazu. Moramo što pre da izađemo.

Zajedno su polako krenuli duž šanka ka širokim ulaznim vratima saluna. Gomila je oklevala, ali im je pravila prolaz. Iz zadnjeg dela saluna čuli su se preteći povici kopača, onih koji su se nalazili zaklonjeni telima svojih drugova. Iznenada, devojka uplašeno kriknu. Buč se malo okrete, ali se nije usuđivao da pomeri oči sa gomile.

– Na balkonu! – kriknu devojka. – Jedan čovek je gore ...

Buč pogleda u tom pravcu. Spazio je Vika Herna kako sa puškom u ruci izlazi iz Kordisove kancelarije.

Kockar hitro podiže pušku, ali kolt u Bučovoj ruci bljunu vatru. I vinčesterka je sevnula. Pet metaka, ispaljenih najvećom mogućom br-

zinom, zviznuše kroz salun. Zrna su promašila svoj cilj i sa treskom se zarila u šank pozadi Buča, čiji je prvi hitac omeo Vika Herna da bolje nišani.

Negde sa podijuma za igru odjeknu cika barskih dama, a Buč poslao još jedan metak ka balkonu.

Vik Hern se trže. Na njegovom licu pojavi se iznenađen izraz. Puška mu je ispala iz šaka. Zateturao se ka ogradi balkona, presamitio preko nje i pao na pod saluna.

Dok je još padao, gosti se razbežaše na sve strane kako bi izbegli njegovo telo. Nafrakane devojke nastaviše da ciče, što unese novu paniku. Odmah zatim, gromovit bat koraka nadjača sve i svi jurnuše ka izlazu iz saluna »Crni konj«. Mnogi su se zaglavili na vratima, neki su bili i izgaženi. Da bi sprečio izbezumljene ljude da pogaze žene, Buč opali nekoliko metaka iz revolvera i nekako zaustavi sumanutu juriš ka vratima.

Oni najhitriji ipak izleteše napoље. Gore, na balkonu, pojavio se jedan krupan, tamnopus i snažan čovek, koji besno pogleda po salunu.

– Šta se dole događa? – viknuo je hrapavim glasom. – Ko je to pucao?

– To je Artur Kordis – prošapta devojka iza Buča.

– To je Artur Kordis – prošapta devojka iza Buča.

– Ja sam ubio Herna – odgovori odmetnik čoveku na balkonu. – Već je bio pucao na mene kada

sam opalio. Bila je to samoodbrana. Kako to da ste mu dali pušku, Kordise? On je sa oružjem izašao iz vaše kancelarije.

– Hern radi za mene – riknu Kordis. – Ko si ti?

– Zovem se Parker – odjeknuo je hladan odgovor lažnog šerifa. – Ako vam smeta moje prisustvo u salunu, ja sam ionako nameravao da izađem.

– Đavola ćeš izaći! – grmnu Kordis. – Ubio si čoveka u mom lokalu i sada misliš da se izvučeš! Šta čekate?! – obratio se gomili, koja ga je razjapljenih usta posmatrala. – Zar se plašite jednog čoveka?

Među gostima se začu ljutito gundanje. Buč je iskoristio pauzu dok su ljudi gledali ka balkonu i hitro je napunio revolver.

– Ako se neko pokrene, dobiće metak! – ozbiljno im saopšti Buč. – Hoću da vidim sve ruke daleko od revolvera. To važi i za tebe, Kordise. Ti ćeš dobiti prvi metak ako dođe do pucnjave.

Vlasnik saluna počeo da psuje, ali uzmače od ograde balkona. Devojka i odmetnik su nastavili da se povlače ka izlazu. Buč se nalazio jedva korak-dva od vrata kada se dogodilo ono čega se najviše plašio. Nije se usuđivao da pogleda iza sebe, strahujući da neko u salunu to ne iskoristi i pripuca na njih. Sada je morao da plati tu neopreznost.

Osetio je kako se nešto tvrdo i teško zabada u njegova leđa.

– Bacaj taj revolver, prijatelju! – začu se grub glas iza Buča. – Poslušaj, inače si gotov!

Odmetnik je znao da i najmanji sumnjiv pokret može da ga staje života, ali je bio i svestan da predajom samo odlaže smrt. Slegao je ramenima kao da se miri sa sudbinom.

– Pobedio si, prijatelju – rekao je tihim glasom i ruku sa revolverom spustio pored sebe. Zatim je malo podigao kao da namerava da kolt vrati u futrolu.

Osetio je kako se cev revolvera odmiče od njegovih leđa i baš u istom trenutku devojka pored njega reče nešto što nije razumeo. Buč je sada delovao suviše brzo da bi ga reči sustigle. Samo što je cev njegovog revolvera dotakla futrolu, on se munjevito okrenuo i uperio ga u nepoznatog protivnika.

U mukloj tišini čuo se samo iznenađen uzvik čoveka koji ga je trenutak ranije držao na nišanu. Međutim, umesto da otvori vatru, Buč se nasmeja. Spazio je šerifsku značku na prsluku svog protivnika i tiho mu dobacio:

– Izgleda da je igra nerešena, šerife. Držimo jedan drugog na nišanu.

Tek tada je čuo glas lepe devojke:

– Sve je u redu, gospodine Parkere. To je šerif Somers. Šerife, ne pucajte, ovaj čovek je prijatelj! Pomogao mi je ...

– Šta vi tražite ovde, Neli! – uz-

viknu šerif, koji je tek sada primećio plavušu. Šerif je bio visok, snažan čovek, prosedih brkova i pedesetih godina. Buč i Somers skoro istovremeno vratiše koltove u futrole. Devojka poče da objašnjava šerifu šta se dogodilo, ali Artur Kordis povika sa balkona:

– Zahtevam da uhapsite tog čoveka, šerife! On je ili ubio ili teško ranio jednog od mojih odanih ljudi, Vika Herna!

– Zar očekuješ da ću se rasplakati, Kordise? – ironično odvrati šerif Somers. – Jedna hulja manje na svetu. Prosto mi se smrklo kada sam video da je Hern danas stigao u grad.

– Nema to veze! – besneo je Kordis. – Ubistvo je ubistvo i ako odmah ne uhapsite tog Parkera ...

– Polako, Arture – prekide ga Somers. – Ja još predstavljam zakon u Džubiliju. Posle izbora ćeš možda ti postati gazda, ali večeras se ne mešaj. U svakom slučaju, tvoj mi savet nije potreban.

Kordisovo lice, prebledelo od mržnje, sada pocrvene. Zaustio je nešto da kaže, ali se predomislio i uleteo u kancelariju zalupivši iz sve snage vrata za sobom.

Kad je šerif otišao da pregleda Herna, Buč je saznao da se devojka zove Neli Krejg i srdačno joj je zahvalio što ga je na vreme opomenula. U tom trenutku i šerif se vratio. Mračno je klimnuo glavom Buču i rekao:

– Obavili ste kompletan posao.

Već sam naredio da se Hernovo telo odnese. A sada da čujem vaše puno ime.

– Parker ... Džordž Parker.

Šerif Somers vidno odahnu i po prvi put se osmehnu. Tiho je rekao:

– Onda me nije sramota što ste me onako iznenadili. Šerif Dodson mi je poslao telegram i javio mi da ćete doći u Džubili, sa napomenom da vam pružim svu moguću pomoć.

– Stiv Dodson me je već dosta zadužio – osmehnu se odmetnik.

– Samo, šerife, zar ćemo ostati da razgovaramo u ovom smradu kada naša lepa dama ...

Šerif Somers se trže i dade znak devojci i Buču da pođu za njim na ulicu. Dok su išli prema njegovoj kancelariji, šerif upita devojku:

– Kako to da si ti ušla u salun i ...

– Vi znate zašto sam išla tamo, šerife – počeo devojka da objašnjava i okrete se Buču. – Artur Kordis je na pokeru dobio ranč moga oca. Pričalo se da je igra bila nameštena. I otac je to tvrdio, ali nije bilo pomoći. Kada je shvatio da je mene i brata praktično ostavio bez igde ičega, izvršio je samoubistvo. To se dogodilo pre dva meseca. Kordis se do sada nije usuđivao da zatraži da mu zakonski predamo imanje, ali se preselio na ranč i ponaša se kao gazda. Moj brat je napustio ranč još prvog dana po Kordisovom dolasku.

– Da, tako je – smrknuo reče šerif. – Ja tu ne mogu da ti pomognem, Neli. Tvoj otac, Hodi Krejg, bio je dovoljno odrastao kada se kockao sa Kordisom.

Već su bili stigli do šerifove kancelarije. Buč, koji je bio malo potresen saznanjem o devojčinoj nesreći, upita:

– I vi ste danas došli kod Kordisa da ...

– Da ga zamolim za produženje roka u kome moram da napustim ranč – dovrši devojka njegovo pitanje.

Ušli su u masivnu kamenu zgradu čiji su zadnji deo zauzimale zatvorske ćelije. Somers kresnu šibicu i upali lampu na stolu. Pozvao ih je da sednu i rekao:

– Moj pomoćnik je sigurno tu negde. Zove se Tim Hojt i ima običaj da budno motri na zatvor. Stalno se plaši da mu neko ne umakne.

– Imate li dosta zatvorenika? – interesovao se Buč.

– Ćelije su skoro uvek pune – nerasploženo odvrati šerif. – Sudija Benet izriče najminimalnije kazne kako bi bilo mesta za sledeće uhapšeničke. Sada znate u kakvoj smo situaciji.

– Nećete valjda i mene da uhapsite zbog Kordisovih optužbi? – upita Buč.

– Taman posla – nasmeja se šerif. – Čak i da vas Dodson nije preporučio, reč Neli Krejg je dovoljna za mene.

Još neko vreme su razgovarali, a

onda plavokosa devojkica reče:

– Suviše je kasno da se vratim na ranč »Čvor«. Ostaću kod gospođe Kling. Uostalom, možda se više neću ni vraćati na ranč.

– Onda ćemo te Parker i ja otpratiti do pansiona – reče šerif.

Desetak minuta kasnije, Buč i Somers su ostavili devojkicu pred kućom Klingove. Vraćali su se glavnom ulicom. Na pola puta do kancelarije jedan čovek prođe pored njih. Bilo je suviše mračno da bi Buč mogao da mu razazna lice, ali mu se prolaznik učini nekako poznat.

– Zdravo, Somerse – reče čovek.

– Zdravo – nemarno odpozdravi šerif.

– Ko je to? – tiho upita Buč kada su se malo odmakli.

– To je Bak Lejn – odgovori šerif.

– Kordisov ortak u salunu.

– Voleo bih bolje da ga pogledam.

– To je bar lako. – Šerif podiže glas: – Hej, Lejne, pričekaj malo!

Bak Lejn se okrete i nestrpljivo odvrati:

– U čemu je stvar, šerife?

– Znaš li da je u tvom lokalu večeras bilo pucnjave?

– Čuo sam i zato žurim tamo – odgovori Lejn.

Dotle su se Buč i Somers primakli Kordisovom ortaku i skoro istog trenutka Buč i Somers primakli Kordisovom ortaku i skoro istog trenutka Buč ga prepoznaše. Video je pred sobom vitkog čove-

ka četrdesetih godina, tankih usana i uzane brade. Za pojasom je nosio dva revolvera. »To nije loša ideja«, zaključio Buč. »Moraću i ja da nabavim još jedan revolver«. Međutim, Lejn se nije tako zvao u vreme kada ga je Buč upoznao.

– Hern je ubijen u salunu – reče Lejn šerifu. – Rekli su mi kako nisi hteo da uhapsiš čoveka koji je to učinio. Kod mene to neće tako lako proći.

– Taj čovek je pred tobom, Lejne – reče šerif.

Lejn se trže, a ruke mu instinktivno pođoše ka revolverima. Onda je video Bučovo lice i uzmakao jedan korak.

– Pa, to si ti, Bu... ovaj, Parkere!

– iznenađeno je kriknuo, a ruke mu odskočiše od revolvera jer je Bučov kolt već bio uperen u njega.

– Šta tražiš ovde, Parkere? Nisam znao da ću te sresti u društvu jednog šerifa.

Šerif Somers je iznenađeno gledao čas u jednog, čas u drugog.

– Da nisi i ti otpočeo nov život kao i ja? – nastavljao je Lejn.

– Kao što vidiš, jesam – osmehnu se Buč. – Samo, tebi mnogo ne verujem. Ti ne možeš bez zločina.

– Ja pošteno živim! – uvređeno počeo da više lažni Bak Lejn.

– U redu, u redu – odvratio Buč. – Nego, maločas si rekao da ćeš pronaći čoveka koji je ubio Vika Herna. Ja sam tu. Dakle, šta nameravaš da učiniš?

– O tome ćemo kasnije -- promu-

ca Lejn. – Kada saznam sve detalje.

Rekavši to, on se naglo okrete i odjuri niz ulicu. Šerif Somers glasno odahnu i progunda:

– Već sam mislio da ćete se odmah obračunati. Nego, nije mi jasno to vaše poznanstvo. Kako to da čovek kao vi poznaje tog dripca?

– Pa i vi se družite sa kriminalcima, šerife – odvrati Buč. – Ja i taj Lejn smo se već ranije sreli jednom prilikom i sporečkali. Ranio sam ga u dvoboju. Posle je zaglavio robiju, ali se zakleo da će me ubiti. Ne verujem da je odustao od toga.

Buč se sada dobro prisećao Baka Lejna, koji se u vreme njihovog susreta zvao Kantrel. Bio je pripadnik jedne od mnogobrojnih odmetničkih družina koje su se krile u »Rupi na zidu«.

Šerif se nije dalje raspitivao, ali nekako je iskosa gledao u novopečenog saveznika i s vremena na vreme bi vrteo glavom. Produžili su do kancelarije. Kada su ušli tamo, zatekli su šerifovog pomoćnika Tima Hojta kako sedi za stolom. Bio je to neobično visok, koščat čovek, sa gustom riđom kosom na glavi. Na njegovom mirnom licu video se par krupnih, melanholičnih očiju. Šerif predstavi Buča i Hojt mu umalo ne smrvi šaku svojim koščatim prstima.

– Drago mi je što smo se upoznali, Parkere – reče pomoćnik. – Već sam čuo da je Hern naleteo na vaš metak. Nego, dobro je što ste došli. Oдох da nešto večeram i da nastavi-

vim patroliranje.

Pošto je Tim Hojt izašao, šerif i Buč sedoš za sto i odmetnik upita čuvara zakona:

– Gospođica Neli ima i brata, kako sam čuo. On je, dakle, napustio ranč?

– Da – potvrdi Somers. – Tom je godinu dana mlađi od Neli i odličan je momak. Otkako je izgubio oca i ranč, prosto je pomahnitao. Strahujem da jednog dana ne izazove Kordisa na dvoboj i tako nastrada. Trenutno radi kao običan kauboj na ranču »Marnuza«.

– A Neli? – raspitivao se dalje Buč. – Kako je ona ostala na ranču?

– Nije imala kuda – odvrati šerif. – Kordis joj je velikodušno dopustio da stanuje u svojoj sobi i da se brine o posluži. Maločas nije htela to glasno da kaže, ali sam čuo da je on saleće i traži da se uda za njega. Zbog toga je, verovatno, i odlučila da se tamo više ne vraća. Nego, šta je vas dovelo ovamo, Parkere?

– To vam još ne mogu reći – oprezno odvrati Buč. – Čini mi se da me u Džubiliju čeka veliki obračun. Artur Kordis i Bak Lejn će verovatno učestvovati u tom obračunu. Laku noć, šerife.

Buč se zamišljeno vrati do hotela. Mislio je na Neli Krejg i njene neprilike su ga zabrinule. Sa tim mislima je i zaspao.

GLAVA SEDMA

Na licu Baka Lejna jasno se videla zabrinutost kada je upao u kancelariju na balkonu saluna »Crni konj«. Dole, u lokal, kockarnica je slabo radila, a i gostiju je bilo mnogo manje. Smrt Vika Herna ugušila je uobičajenu živost i buku ove jazine. Samo se nekoliko parova vrtelo na prostoru za igru.

– Šta je to sa poslom? – upita Lejn čim je zatvorio vrata i okrenuo se Arturu Kordisu, koji je smrknuto sedeo u jednoj fotelji.

– Pojavio se neki tip po imenu Parker. Samo što mi je Vik Hern saopštio da je taj Parker pravi otrov, zgrabio je vinčesterku sa zida i izašao na balkon da pucnjavom potvrdi svoje izjave. – Na žalost, meci tog Parkera su ga izrešetal. Posle toga su se gosti razbežali, a šerif Somers nije hteo da uhapsi Parkera, pa...

– U redu, ostalo znam – prekide ga Lejn. – Nego, mogu ti reći da se situacija za nas pogoršava.

– Misliš zbog Parkera?

– Da – klimnu glavom Lejn i umorno se spusti u najbližu stolicu. – Tog Parkera sam upoznao još kao mladog balavca dok sam se krio u »Rupi na zidu«. Posle sam otišao odande i »radio« po Teksasu i Arizoni. Zaprepastio sam se kada sam ga video u društvu našeg šerifa. Nije mi jasno kakvu igru sada igra.

– Misliš li da je došao ovamo zbog nas? – zabrinuto upita Kordis. – Kažeš da je i on iz naše pro-

fesije.

– Ne samo da je iz naše profesije već je mnogo čuveniji od nas – odvrati Lejn. – Posle ću ti reći i ostalo. Nego, šta je Hern rekao za Parkera?

– Samo da ga je ovaj uhvatio u varanju na kartama, zbog čega je i pobegao ovamo. Nekoliko časova posle Vikovog dolaska pojavio se i Parker.

– Znači da ga je pratio – uzbuđeno reče Lejn. – Ja mislim da...

Lejn ućuta jer se vrata kancelarije otvoriše. Uđe omanji čovek, pognutih ramena i sede kose. Njegove vodnjikave plave oči nisu ni trenutka mirovale, a i čitavo držanje mu je bilo nekako nervozno. Zvao se Džil-Braun i u gradu se znalo da je nerazdvojan pratilac Kordisa i Lejna. Čim je čovečuljak seo, Lejn mu se obrati:

– Sećaš li se, Džile, da sam ti na robiji pominjao jednog tipa po imenu Parker?

– Kako da ne? – odvrati Braun. – Po ceo dan si ga psovao. Oteo ti je plen i ranio te u...

– E, pa, taj tip je sada u Džubiliju, Džile.

Čovečuljak preblede.

– Je li to čovek koji je večeras ubio Herna?

– Isti.

– Nebesa! Kažeš da je i on tada bio odmetnik. Da ne radi sada za vlasti? Čuo sam da se neki izdajnici tako otkupljuju. Priča se da je guverner Kolorada ponudio pomilo-

vanje Buču Kasidiju i onom njegovom dripcu Sandens Kidu.

– E, pa, baš je o jednom od te dvojice reč – značajno izgovori Lejn. – Taji Parker nije niko drugo do Buč Kasidi.

– Šta!? – dreknu Braun, a Kordis skoči iz fotelje.

– To što ste čuli – odvrati Lejn. – Buč Kasidi je u našem gradu.

– Ja ne verujem u tu priču o pomilovanju – reče Kordis, koji se malo povratio od iznenađenja. – Pre bih rekao da je on nešto našao o našim poslovima i sada stigao da nam preotme plen.

– Tako je, tako je – brzo reče čovečuljak. – Kruže priče da se Buč i taj Sandens Kid ne ustručavaju da opljačkaju i svoje kolege. Sada rade sami.

– Ali, zašto ga šerif Somers toliko poštuje? – glasno se upita Lejn. – Tu mora da ima još nešto. Ostajem pri svojoj sumnji da Buč radi za zakon.

– U svakom slučaju, nećemo ništa da rizikujemo – odlučno izjavi Kordis.

– I šta preuzićeš? – upita Džil Braun.

– Kasidi, ovaj, Parker, mora biti uklonjen – odlučno reče Lejn.

– To nije moj posao – čovečuljak obližnu usne koje su mu iznenađeno postale suve. – Ja obavljam svoj zadatak, ali nisam ubica. To uradite ti i Artur.

– Dobro, dobro – progundā Kordis. – Ko će ga smaći, ti ili ja, Lejne?

– Niko od nas dvojice – odgovori Lejn. – To će učiniti Hari Bojd.

– Ko? – iznenadi se Kordis. – Zar onaj larmadžija koji tvrdi da je najbolji borac noževima u ovom kraju?

– Ne samo u ovom kraju već i u nekoliko susednih država – odvrati Lejn. – Za stotinak dolara, onih naših, Bojd će iskasapiti Parkera.

– Slažem se – reče Kordis. – Kako ćeš navesti Parkera da se bori sa noževima protiv tog Bojda?

– To prepusti meni – isceri se Lejn.

– Hari Bojd je sada dole u salunu – javi se Braun. – Da ga pozovem?

– Pošto je Kordis klimnuo glavom, čovečuljak žurno izađe iz kancelarije.

– Udesićemo da se dvoboj odigra u našem salunu – produži Lejn – i pred očima svih gostiju, tako da šerif neće moći da nas uhapsi pod optužbom za ubistvo.

– Kako ćeš Parkera namamiti ovamo?

– Ako je od Herna nešto saznao i pošao za njim u Džubili, svakako neće propustiti da ponovo svrati u naš salun i pokuša nešto da sazna od gostiju ili od barmena. Mi smo mu ovde svi sumnjivi.

Vrata kancelarije ponovo se otvoriše i Džil Braun uvede visokog, snažno građenog čoveka, odevenog u plave pantalone i svilenu košulju crvene boje. Na glavi je imao crn sombrero. Na visokim potpeti-

cama njegovih čizama zvonile su velike mamuze.

– Bojde – poče Lejn – imam posao za tvoj nož.

– Odlično – reče Hari Bojd promuklim glasom i oči mu blesnuše.

– Novac mi je baš potreban. Obratili ste se na pravu adresu. Od mene nema boljeg majstora s nožem...

– Dobro, dobro – prekide ga Kordis. – Ne moraš i ovde da se hvališ. Bolje saslušaj šta Lejn ima da ti kaže.

Sutradan pre podne, Buč srete šerifovog pomoćnika Tima Hojta na glavnoj ulici. Pošto su se pozdravili, Hoyt zabrinuto reče:

– Grad je nešto isuviše miran. To mi se ne sviđa. Osećam da će biti nepogode.

– Kopači su se vratili svojim nalazištima, a pijanci spavaju – osmehnu se Buč.

– Ma, nešto nije u redu – mračno je Hoyt vrteo glavom. – A i glava me od jutros boli.

– Da popijemo nešto protiv glavobolje? – predloži odmetnik. – Čuo sam da je viski dobar lek.

– I ja – ozari se Hoyt. – Da svratimo kod »Crnog konja«? Istina, njihov viski nije baš najbolji, ali...

– Probaćemo ga – odvrati Buč. – Ja sam ionako nameravao da svratim do saluna.

Lokal su zatekli daleko mirniji nego prethodne večeri. Za šankom je stajalo samo nekoliko gostiju.

Buču odmah pade u oči živopisna prilika Hari Bojda na drugom kraju šanka. Šerifov pomoćnik je video njegov pogled, gurnuo ga laktom i rekao:

– Taj tip je došao iz Meksika i stalno se razmeće svojim noževima. Zove se Hari Bojd. Do sada nije načinio nikakvu gužvu pa nisam imao razloga da ga uhapsim.

Prišli su šanku i naručili pice. Buč izvadi zlatnik od dvadeset dolara i spusti ga na ploču šanka. Barmenove oči pohlepno sevnuše i on mu vrati kusur koji se sastojao od tri novčanice od po pet dolara, dve od jednog i nešto srebrnog sitniša.

– Je li ovo sve srebro koje imate u kasi? – upita ga Buč.

– Od jutros je slab promet – reče Barmen. – Zar ne volite novčanice?

– Više volim srebro – odvrati Buč. – Uostalom, ja sam vam dao zlato. Ipak, ako nemate ništa drugo, uzeću i ovo.

Srebro je spustio u džep, zajedno sa novčanicama od jednog dolara, a one od pet strpao u džep prsluka.

Taman su ispraznili čaše kada se sa balkona spustiše Kordis, Lejn i Džil Braun. Lejn kratko klimnu glavom Buču, a Kordis se namršti. Odmetnik im se podrugljivo nasmeja. Ipak, osetio je da nešto nije u redu i da je u salunu odjednom zavladała napeta atmosfera. Okrenuo se Timu Hoytu i rekao:

– Hoćemo li da krenemo?

Pomoćnik klimnu glavom i oni pođoše ka vratima. Hari Bojd požuri za njima. Buč je čuo njegove korake. Zastao je i okrenuo se.

– Da li ti uvek tražiš da ti se kurs vraća u srebru, prijatelju? – upita ga Bojd.

– Ne uvek – odvrati Buč i oseti kako mu se dlačice na vratu kostreše.

– Znači, praviš se važan? – podrugljivo nastavi Bojd. – Želiš da svi obraćaju pažnju na tebe samo zato što si sinoć podmuklo smakao onog pijanog Herna.

– Tornjaj se do đavola! – odvrati Buč i htede da pođe, ali ga Bojd uhvati za rukav. – Pusti me, prijatelju. Ne poznajem te i ne želim da imam ništa s tobom.

– Ti me vređaš! – uzviknu Bojd. – Da ne tražiš kavgu?

– Šta je, Bojde? – umeša se Tim Hojt. – Zaveži taj svoj hvalisavi jezik, inače ću te strpati u zatvor.

– Dozvoli da se ja raspravim s njim, Time – reče Buč. – Ti si, dakle, taj majstor s noževima? Čuo sam ja za tebe. Nekog Hari Bojda su proterali iz Meksika zato što je noževima gađao ovce. Kukavica koja ne sme da nosi revolver!

Lice nagozdanog kišoca potamne od besa. Kada je malo došao sebi, on počeo da urla:

– Hoću dvoboj s tobom, ali ne revolverima! Ako odbiješ da se sa mnom tučeš noževima, obična si kukavica!

Buč ga je nekoliko trenutaka posmatrao, a onda je sa osmehom rekao:

– Dobro, donesi te svoje noževe. Samo, prestani da vičeš.

Bojd se pobedonosno okrete, a Tim Hojt zabrinuto povuče Buča za rukav.

– Ta hulja zaista ume da barata noževima, Parkere. Hoću da prekinem ovu glupost. Jesi li se nekada borio noževima?

– Nisam – mirno mu odvrati Buč – ali su me već napadali nožem. Izlazio sam na kraj sa takvim koljačima. Imam ja za njih lek. Uostalom, sada ne mogu da uzmaknem.

GLAVA OSMA

Buč se vratio do sredine saluna, gde su pored šanka stajali Bak Lejn i Kordis. Mali Braun se krio iza njih.

– Lejne – polako reče Buč kada su prišli šanku. – Ovo je tvoje maslo. Oduvek si bio kukavica. Plašiš se revolveraškog obračuna sa mnom pa moraš nekog drugog da najmiš da me ubije.

– Nemam ja veze s tim – podrugljivo odvrati Lejn. – Uostalom, ti vrlo dobro znaš kako smo se nas dvojica upoznali. Što si uopšte dolazio ovamo? Možda bi trebalo da kažem ko si ti, a?

Buč se malo trže, ali je shvatio da Lejn činjenicu o njegovom pravom identitetu još zadržava kao poslednji adut.

– Ostao si stara hulja – procedi kroz zube Buč.

– Uostalom, šerifov pomoćnik je s tobom – prkosno odvrati Lejn. – Dakle, zakon je na tvojoj strani, pa neka spreči ovu borbu.

– I sprečiću je – odlučno izjavi Tim Hojt. – Smesta da si se čistio odavde, Bojde!

– Smiri se, Time – umeša se Buč. – Ne želim da se zaklanjam iza tebe. Jedino što tražim, to je da paziš da se niko drugi ne upetlja.

Šerifov pomoćnik učuta. Izgledao je zabrinut. Kordis se hrapavo nasmeja i reče:

– Niko ovde ne zadržava Parkera ako želi da pobegne. Vrata saluna su otvorena.

– Kada ga bocnem vrhom ovog noža, još kako će pobeći – javi se Bojd. – Niko još sa mnom nije ukrstio noževe i posle mogao da kaže da je prošao nekažnjeno.

– Dosta pričanje – mirno reče Buč. – Počnimo već jednom taj dvoboj.

Njemu nije promakao izraz trijumfa na licima prisutnih u velikoj prostoriji. Osim neposrednih učesnika drame, u salunu se okupilo još petnaestak ljudi.

Bojd se povukao na drugi kraj šanka i počeo da skida odeću kako bi se obnažio do pojasa i spremio za borbu. Buč i šerifov pomoćnik ostadoše sami na sredini saluna.

Odmetnik skide pojas sa revolveorm, smače kaput i zavrnu rukave košulje. Oružje je predao Hojtu

i rekao mu:

– Neka ti ovo bude pri ruci. Možda ćemo morati da upotrebimo koltove pre nego što se izvučemo odavde. Ne skidaj oči sa Kordisa i Lejna. Ko zna šta još spremaju. Ja ću biti suviše zauzet.

Kordis reče nešto jednom čoveku pored sebe i ovaj ode do velikih ulaznih vrata saluna i zatvori ih. Na povratku se podmuklo nasmejao Buču i Hojtu. Pomoćnik otvori usta da protestuje, ali ga Buč učutka.

– Ovo mi se ne sviđa, Parkere – bio je uporan Tim. – Sada smo izolovani. Oni se sigurno plaše da ne naiđe Džefri Somers i ne prekine dvoboj.

– Pusti ih – osmehnu se Buč. – Bio sam ja i u gorim situacijama, pa sam se izvukao sa čitavom kožom. Moj kraj još nije došao. Neka ti samo koltovi budu spremni. Ako bude potrebno, mecima ćemo se probiti napolje.

– Pod pretpostavkom da ti ... – Tim Hojt naglo učuta.

– Pod pretpostavkom da ja ostanem živ – dovršio je Buč pomoćniku misao. – Ako me sreća ne ostavi, mislim da ću Bojdu dati lekciju za čitav život.

Buč vide kako je Bojd skinuo i čizme i počeo da poskakuje po salunu. Međutim, Buč je zadržao svoje čizme sa visokim potpeticama i oštrim vrhovima. samo je skinuo svoj neobični šešir, pa ga bacio preko kaputa.

Bojd mu sada priđe. U desnoj ruci držao je dva noža.

– Biraj, Parkere – podrugljivo ga je ponudio. – Toliko mogu da ti učinim. Istina, noževi se ne razlikuju. Tek kada se budu našli u našim rukama, videćeš razliku.

Sumnjajući na neki trik, Buč pažljivo pregleda noževe. Oba oružja su imala dugačka, oštra sečiva, koja su nedavno bila naoštrena. I drške noževa bile su slično oblikovane, mada je jedna bila od drveta, a druga od kosti.

– Koji je tvoj omiljeni nož, Bojde? – upita ga Buč.

Ovaj pokaza na nož sa drškom od kosti. I tada, na njegovo veliko iznenađenje, Buč se veselo nasmeja.

– Ovaj nož sa drvenom drškom odgovaraće mojim namerama. Ti si mislio da ja nemam pojma o borbi sa ovakvim stvarčicama. E, pa, čeka te veliki iznenađenje.

Bio je to drzak blef sa Bučove strane, koji je, ipak, tokom svoje burne karijere nešto načuo i o borbi noževima, a i od Sandens Kida je imao prilike da nauči nekoliko korisnih trikova. Njegov blef je očigledno upalio jer se na Bojdovom dotle podrugljivom licu pojavio izraz sumnje i nesigurnosti. Kavgađžija brzo pogleda prema Kordisu i Lejnu, koji su se takođe uozbiljili. »Do đavola«, prolete kroz glavu Lejnu. »Ja ne poznajem dovoljno tog Buča. Bio je vešt sa koltom, a možda je svašta naučio od kada

se nismo videli«.

Odmetnik se ponovo nasmeja i uze nož sa drvenom drškom, pa ga baci uvis i spretno uhvati. To je bio potez koji je Buč naučio još u detinjstvu igrajući se perorezom sa svojim drugovima.

Nešto u njegovom sigurnom i bezbrižnom držanju učinilo je da Bojdova hrabrost naglo splasne. Kavgađžija je počeo da se pita nije li i sam upao u klöpku koja je bila namenjena Buču.

– Hajde, momče – reče Buč i krete ka sredini saluna. Preko ramena je dobacio Hojtu: – Neću se dugo zadržati, Time. Samo da malo istetoviram ovog larmadžiju. Nisamk zaboravio da te boli glava i da ti je potreban odmor.

Tim Hojt nije bio u stanju da odgovori jer mu je nešto stezalo grlo. Shvatio je da Buč blefira, računajući da će tako Bojd biti oprezniji i manje drzak u svojim napadima.

Buč je zastao na sredini saluna i ovlaš stegao dršku noža u levoj ruci. Bojd, kome su usta još bila otvorena od iznenađenja, nije se pomerio s mesta i netremice je buljio u protivnika. Videlo se da je mnogo zabrinut. Nikada nije sreo čoveka tako ubeđenog u svoju pobedu.

– Hajde, Bojde! – razdraženo viknu Bak Lejn. – Žar ćemo celu noć da čekamo?

– Nemoj da ga požuruješ, Lejne – javi se Buč. – Bojd dobro zna da će duže živeti što duže čeka.

Na ove reči kavgađžija potamne

od besa i uz gnevnu psovku jurnu ka mestu gde je Buč stajao. Među-
tim, zastao je kao ukopan na jedno
dva metra od njega.

– Platićeš mi za ovo! – kriknuo
je. – Neće proći ni sekund, a s to-
bom...

– Štedi dah, prijatelju – ućutka
ga Buč.

Borba je otpočela. Čvrsto stežu-
ći noževe, dva borca su oprezno
kružila jedan oko drugog. Buč je
malo poigravao na vrhovima prsti-
ju, praveći se da je profesionalac, a
takav stav je video i kod jednog od-
metnika u »Rupi na zidu«. Tela bo-
raca su bila pognuta i zategnuta.
Bojd je izgledao teži i masivniji, ali
se kretao lako kao i Buč.

– Neko malopre reče da će bor-
ba biti gotova za jednu sekundu –
glasno primeti Tim Hojt. – Taj rok
je prošao, Bojde. Izgleda da ćeš iz-
gubiti.

Bojd nije odgovorio. Svi su ćuta-
li. U salunu je vladala mrtva tišina,
prekidana samo brzim disanjem
boraca i šumovima njihovih lakih
koraka po drvenom podu.

Kavgadžija je dvaput nasrnuo.
Pošto je Buč oba puta podigao nož
da bi odbio napad, on se povukao.
No, odmetnik je znao da dugo ne
može da blefira. Ipak, za ovo vre-
me Buč je malo ušao u tajne ove
borbe. Podsetila ga je na boks, gde
je rad nogu bio veoma važan, a es-
kivaža presudna. Koristeći svoj
urođeni talenat za imitiranje, on je
brzo počeo da oponaša pokrete

svog protivnika, a da ovaj to nije ni
primetio.

– Dograbi ga, Parkere! – viknu
šerifov pomoćnik. – Meni se žuri.

Bojd opsova i munjevito skoči.
Njegov nož sevnu kroz vazduh, ali
Buč odskoči. Čuo je fijuk sečiva.
Osmehnuo se i okrenuo da sačeka
sledeći Bojdov napad. Istovreme-
no je preteći zamahnuo svojim no-
žem, na šta kavgadžija hitro uzma-
če i postade oprezniji.

Sledećeg minuta bojd je ponovo
jurnuo i ovaj napad je Buč pukom
srećom parirao udarcem svog
noža. Gola sečiva se sudariše, a
Buč naglo izmače u stranu i Bojd
se za trenutak nađe otkriven. Vrh
sečiva zakači kavgadžiju po mišici,
ali on ipak vešto izbeže težu povre-
du.

Kordis i Lejn se zabrinuto pogle-
daše.

Oba čoveka su kružila po praz-
nom prostoru i tražila slabu tačku
protivnika. Sa olakšanjem, Buč je
utvrdio kako svakog trenutka po-
staje sve sigurniji. Odlučio je da
primeni bokstersku taktiku. Nisu
uzalud on i Kid gledali mečeve Dž-
ona Salivena i veštom Džentlmena
Džima. Posmatrajući Bojdove oči i
noge, mogao je da predvidi kada
će protivnik krenuti u napad.

Kavgadžija je opet jurišao. Za de-
lić sekunde Buč je kasno uzmakao
i oštro sečivo mu zapara rukav ko-
šulje iznad lakta. Odmetnik se usi-
ljeno nasmeši.

– Nisi tako loš, prijatelju – rekao

je. – Nisam znao da i ovo umeš.

Buč odjednom zamahnu nogom, kao da će udariti Bojda u stomak i ovaj iznenađeno odskoči. Bojdova pažnja bila je za trenutak privučena Bučovim potezom te tako nije potrebnom brzinom izbegao udarac noža. Na podlaktici siledžije pojavi se tanka crvena mrlja.

– Ura! – viknu Tim Hojt. – Prvi poen za našeg Parkera!

Lejn i Artur Kordis su besno vikali, a drugi su iz sveg glasa hrabрили Bojda.

Izbezumljen ogrebotinom na ruci, Bojd prestade da bude oprezan. Izvršio je čitavu seriju juriša. Na Bučovo iznenađenje, njemu je polazilo za rukom da izbegne sve te napade.

Iznenada, odmetnik napade nožem kao da u ruci ima mač. Bojd dočeka udarac svojim sečivom i dobi ga u stranu. Pre nego što je Buč mogao da se povрати, protivnikov čelik proseče košulju i zakači odmetnika po grudima. Buč oseti kako mu nešto toplo teče niz grudi.

– Ha! – pobedonosno dreknu Bojd. – Sada ćeš videti!

Kordis i njegova pratnja izbezumljeno su navijali.

Bojd nalete. Bio je brz kao panter i Buč se samo naglim bekstvom unazad spasao od udarca. Sada se ograničio samo na odbranu i pazio da ne bude ponovo zakačen.

Znoj mu je cureo sa čela i slivao

mu se u oči, a krv iz rane na grudima neprekidno je tekla.

Kao razjareni petlovi, dva čoveka su poigravala u salunu i Buč je stalno uzmicao pred novim jurišima. Međutim, njegova bokserska taktika urodila je plodom. »Do đavola«, sevnu Buču kroz glavu. »Možda sam ja rođeni talenat za ovo«.

Nenaviknut na ovako dug doboj, Bojd je isprekidano disao. Njegovoj kondiciji nije doprinosila ni sinoćna pijanka. Najzad je zastao da se malo povрати i Buč to iskoriti da pređe u napad. Kavgađžija uzmače, a odmetnik ponovo kao mačevalac ispruži nož pravo prema protivnikovom stomaku. Ni Bojd se nije uzalud hvalisao svojom veštinom. Nožem je zakačio Bučovo sečivo i zaustavio ga.

Jedan trenutak oba borca su stajala nepomično držeći jedan drugome ruke u kojima su bili noževi. Ulagali su u taj napor poslednji delić snage. Onda, polako i sigurno, Bučevi mišići očeličeni dugim boravkom u prirodi tokom prošle zime, počеше da pobeđuju. Bojd je uzmicao ...

Potpuno neočekivano, sa muklom psovkom, kavgadžija pusti Bučovu ruku i odskoči izvan domašaja protivnika, pa se onda povрати u silovitom napadu. Taj juriš je bio toliko brz i divlji da je Buč, ne stideći se, bezglavo pobegao na drugi kraj prostora za igru. Tek tad je Bojd počeo da se zaustavlja.

Njegovi navijači počеше već pobjedonosno da urlaju i da pljeskaju rukama.

Samo što je kavgadžija zastao, a Buč izvrši protivnapad, ne dajući ovome vremena ni da čestito udahne vazduh u umorna pluća.

Kavgadžija prestravljeno ustuknu. Kada je leđima naleteo na posmatrača iza sebe, nije imao kud nego da zgrabi Buča za ruku u kojoj je ovaj držao nož i da je tako zaustavi. I odmetnik je uhvatio Bojdovu desnicu sa nožem, pa su se sada nosili po sredini podijuma baš kao i malopre.

U jednom trenutku Buč se načini kao da gubi snagu i malaksava tako da je Bojd pomislio da dobija bitku. Upro je sve sile da obori Buča.

Buč naglo odskoči i istrže ruku iz Bojdovog stiska. Ponet inercijom, kavgadžija je isuviše kasno shvatio da je nadmudren. Pokušao je da se zaustavi, ali je izgubio ravnotežu.

Buč se načini kao da će upraviti nož u Bojdovo lice. Kada je ovaj podigao sečivo da parira, odmetnik naglo zamahnu nogom i pogodi ga rhom čizme u mošnice. To je bio trik kojim je on prilično davno rešio jedan dvoboj u svoju korist.

Bojd urliknu od bola, zanese se i pade licem na pod. Pri tom je nespretno pokušao da rukom u kojoj je imao nož ublaži pad. Tom prilikom se sečivo pomerilo i on se nabode na njega.

Buč zaprepasčeno zinu. Ovakav ishod nije očekivao. Njegova namera je bila da samo onesposobi Bojda za dalju borbu i tako prekinе dvoboj, koji je mogao kobno da se završi po njega.

Iza sebe je čuo psovku i prepoznao Lejnov glas. Okrenuo se da sačeka novu opasnost, ali je video Kordisa, Lejna i ostale kako stoje sa podignutim rukama. Tim Hojt ih je držao na nišanu svojih koltova. Tek tada je čuo pomoćnikov glas:

– ... i držite ih visoko iznad glave! Neću ništa da rizikujem ... Kordise, otvori vrata saluna! Mi odlazimo!

Buč je bio umoran, skoro iscrpljen. Bacio je još jedan pogled na nepomičnog Bojda i onda prišao Hojtu.

– Pa ti nisi baš tako nevešt s nožem, Parkere – reče mu pomoćnik, čije su oči bile razrogačene od iznenađenja i radosti.

– Imao sam gadnu sreću – odvrati Buč. – Iskreno govoreći, ovo mi je prvi put da se borim nožem. Da nisu ovi nešto pokušali?

– Nisu, ali sam se ja, za svaki slučaj obezbedio – odgovori Hojt. – Neću ništa da rizikujem kada imam posla sa zmijama ... Kako tvoja povreda?

– Samo ogrebotina – odgovori Buč. – Upropastio mi je košulju.

U međuvremenu je Kordis otvorio vrata saluna. Buč spusti rukave košulje, pripasa oružje i, pošto je

obukao kaput, sa šeširom u ruci pođe ka Lejnu.

– Sada možete da spustite ruke – rekao im je. – Voleo bih da neko nešto pokuša, ali, čini mi se, dovoljno ste pametni da tako nešto ne učinite.

– Imao si sreće – viknu Lejn.

– U pravu si – osmehnu se Buč. – Bar mi je savest čista. Budala je sama naletela na svoj nož. To niste očekivali kad ste režirali ovu borbu.

– Nisam ja ništa režirao – potišteno odvrati Lejn, ali se nije usudi-vao da Buču pogleda u oči.

– Ne laži, Lejne! – iznervira se od-metnik. – Dobro poznajem hulje kao što si ti. Mislim da ćemo se nas dvojica uskoro obračunati. Ako idući put pošalješ nekog drugog protiv mene, znaj da je moj prvi metak namenjen tebi.

Buč i šerifov pomoćnik neome-tano stigoše do vrata saluna, a Lejn besno viknu za njim:

– Imam ja nešto bolje od metka za tebe. Parkere! Ti vrlo dobro znaš šta je to!

GLAVA DEVETA

– Dobro je što se sve svršilo – reče šerifov pomoćnik. – Da znaš koliko sam se brinuo, Parkere! Ti si se borio kao da za sobom imaš bar stotinak ovakvih dvoboja. Bojd će preživeti onaj ubod, ali sa njegovom reputacijom je svršeno.

– Više se nikada neću boriti no-

žem – glasno se zaricao Buč. – Ni-sam siguran da će me sreća i drugi put poslužiti.

– Nego, Kordisu i Lejnu izgleda da je mnogo stalo da te uklone, Parkere – odjednom reče Tim Hojt. – Imam utisak da te oni odne-kud znaju.

– Verovatno – promrmlja Buč. – Nego, hoćemo li da popijemo taj viski i izlečimo tvoju glavobolju? Priznajem da je i meni sada potre-ban.

– Ma, ja sam sasvim zaboravio na glavobolju – odvrati Hojt. – Ipak, neću odbiti.

Nekako istovremeno, i u kance-lariji iznad saluna »Crni konj« vo-dio se razgovor o Buču Kasidiju. O toj škakljivoj temi žučno su ras-pravljali Artur Kordis i Bak Lejn.

– Sada sam se setio da mi je Vik Hern ispričao kako mu je na tragu bio neki pomoćnik saveznog šerifa – reče Kordis ispijajući punu čašu viskija. – On ga je sa Henkom Mo-berom i još jednim čovekom sače-kao u zasedi ispred Devona.

– I jesu li ga likvidirali? – upita Lejn.

– Nisu – ogorčeno odvrati Kor-dis. – Baš su pripucali na tog tipa kad se umešao neki nepoznat stre-lac i pokvario im posao. Morali su da beže kako ih ne bi prepoznali. Sutradan se u gradu pojavio taj tvoj Buč Kasidi.

– Kažem ti da on ima veze sa za-konom – progundā Lejn. – Vidiš da se sve podudara. I taj idiot Hern

morao je da pobjegne ovamo. Kladio bih se da ga je taj savezni šerif gonio zbog rasturanja naše robe.

– Onda za to zna i Buč Kasidi – promrmlja Kordis i ponovo se maši boce.

Mali Džil Braun, koji je dotle ćutke slušao njihov razgovor, odjednom reče:

– Ja sam za to da odmaglimo. Pokupićemo opremu i gotovu robu, pa idemo nekud daleko odavde.

– Jesi li lud!? – dreknu Kordis. – Do izbora ima još mesec dana i ja ću sigurno postati predsednik opštine u Džubiliju. Onda je sa šerifom Somersom svršeno.

– Ne znam – zavrte glavom Braun. – Meni je ovde postalo suviše vruće.

– Da li da raskrinkamo Buča Kasidiju? – predloži Lejn.

– Šta bi time postigao? – obrecnu se Kordis. – Ako on radi za zakon, nećemo mu moći ništa. Ako je ovamo došao na svoju ruku, onda ćeš samo da se kompromituješ jer si s njim bio u istoj bandi.

– Da, u pravu si – klimnu glavom Lejn. – U svakom slučaju, moramo da ga likvidiramo.

– Ovoga puta ne sme da bude greške – kreće Kordis i značajno pogleda u svog ortaka.

Dva dana posle čuvenog dvoboja u salunu »Crni konj« bila su naizgled mirna. Sredinom prepodneva drugoga dana, šerif Somers stajao je sa Bučom u baru hotela »Od-

mor« i s njim tiho razgovarao. Odmetnik je slušao kako šerif izražava svoje sumnje u pogledu zatišja koje je zavládalo u gradu.

– Samo kada bih znao odakle da očekujemo opasnost? – reče Somers.

– Ona će se već pojaviti sa svih strana, šerife – odvrati Buč. – Tu sam ja lično ugrožen i hulje će se lepiti o mene kao muve na lepak.

– Baš zato sam hteo da vam nešto predložim, Parkere – reče šerif. – Postavio bih vas za svog zamenika.

– Kako? – iznenadi se Buč.

– Tako – odlučno reče šerif. – Naimenovaću vas za svog zamenika, pa neka ostali puknu od besa. Tako vas neće moći svaka hulja da uvuče u nameštene obračune. Hajdemo u moju kancelariju.

Nekoliko minuta kasnije, već su stigli do šerifove kancelarije. Pred njom je sedeo Tim Hojt. Šerif mu dade znak da uđe s njima i onda saopšti:

– Dobio si novog kolegu, Time. Parker će biti moj zamenik.

– Odlično! – oduševi se Hojt. – Neka pokušaju da napadnu čuvara zakona.

Šerif Somers izvadi iz fioke metalnu značku zamenika gradskog šerifa i svečano je prikači Buču o rever kaputa.

– Nego, imam jednu novost za vas – saopšti im Tim Hojt pošto su seli za sto i sa novom bocom krenuli da proslavljaju Bučovo na-

imenovanje.

– Kakvu vest? – zainteresova se novopečeni šerifov zamenik.

– Pošto je ovih dana bilo mirno, ja sam iz dosade prelistavao stare kompletne službenih izveštaja i otkrio jednu zanimljivu stvar. Eto, pročitao sam o izvesnom falsifikatoru po imenu Džil Braun koji je bio unapšćen negde u Čikagu zbog falsifikovnja dokumenata i dolara.

– Zar je to novost? – obrecnu se šerif. – Kažeš da se to dogodilo pre pet godina?

– Jeste, ali taj Džil Braun je pronađen i uhvaćen samo zahvaljujući svojoj navici da pije mleko.

– Tako mu i treba – nasmeja se Buč. – Što nije pio viski, pa ne bi pao u oči.

– Čekaj malo! – viknu šerif. – Pa mi ovde imamo jednog Džila Brauna koji takođe...

– ... samo pije mleko – pobedonosno ga dopuni njegov pomoćnik. – U onom izveštaju piše da je dotični falsifikator malog rasta i da je za svoj prestup dobio pet godina robije.

– Sada mi stvari postaju jasnije – progundā Somers. – Sećam se kada je Džil Bruan prvi put došao u Džubili. Rekao je kako je doputovao iz Čikaga tražeći bolju klimu. Izgledao je bled i podbuo.

– Taj Braun i Lejn su veoma prisni. Da se nisu poznavali pre Braunovog dolaska u Džubili?

– To nisu ničim pokazali – odgovori šerif. – Čak sam bio prisutan

kad su se upoznali u salunu. Kada se Kordis dočepao ranča »Čvor«, Braun je počeo često da odlazi tamo i da ostaje po nekoliko dana. U stvari, više je tamo nego u gradu.

Buč se spusti u najbližu stolicu i šakom udari po stolu.

– Sada sma tek nešto shvatio – rekao je. – Taj Braun je falsifikator i ovde se udružio sa Kordisom i Lejnom. U njihovom salunu su mi umesto kusura u srebru dali novčanice od po pet dolara i to nove.

– Šta?! – dreknu šerif. – Falsifikatori u mom gradu!

– Nije to sve – odvrati Buč. – Ja sam otkrio falsifikovane dolare još u Devonu. Njih je rasturao Vik Hern, koga sam pre neki dan ubio u salunu »Crni konj«. Moj dolazak u Džubili uplašio je bandu i oni su pokušali da me uklone pre nego što nešto otkrijem.

– Pa, dobro, ko ste onda vi, Parkere? – upita Somers i skoči iz stolice.

Buč ćutke izvadi iz džepa legitimaciju poginulog Brajana Olsona i pruži je šerifu. Ovaj je otvorio i, pošto je nekoliko trenutaka ćutao, dodade je Timu Hojtu, koji razrogači oči od izneneđenja.

– Vi se to igrate sa mnom, Olsons – pomalo uvređeno reče šerif Somers. – Ja vas ovde imenujem za svog pomoćnika, a vi ste budža visokog ranga.

– Tek kada sam čuo za tog Džila Brauna, morao sam da otvorim karte – osmehnu se Buč i zareče se

u sebi da će dobro paziti da se ne odazove na pogrešno ime pošto mu je ovo bilo treće krštenje tokom ove avanture.

– Šta sada predlažete, Olsone?

– Ja i Tim bismo mogli da odjašemo do ranča »Čvor« – predloži Buč.

– Zašto? – iznenadi se šerif.

– Zato što ste rekli da se Braun nastanio tamo – objasni Buč – a to znači samo jedno: za njegovu vrstu zanata potrebno je neko tiho, skrovito mesto. Robu koju on proizvodi na ranču Kordis i Lejn rasturaju preko saluna. Mora da je imaju puno kada su čak i Vika Herna poslali u Devon da tamo rastura lažne dolare.

Buč i Tim Hojt napustiše šerifovu kancelariju i odoše do štale da uzmu konje. Buč nije želeo da ode na ranč »Čvor« samo zbog falsifikatora Brauna nego i zbog Maka Holta. To je bilo ime potpisano na onoj cedulji koju je pronašao kod ubijenog Brajana Olsona, a za koga je od portira u hotelu »Odmor« čuo da je otišao na ranč kao Kordisov gost.

Bilo je oko pola tri posle podne kada su Buč i Hojt ugledali u daljini zgrade na ranču »Čvor«.

Imanje se nalazilo na jednoj blagoj padini i sastojalo se od glavne kuće, trpezarije sa kuhinjom, nekoliko štala, ambara i koralā. Čitav ranč je delovao kao bogatiji posed, a sve zgrade su bile solidne i nedavno okrečene.

– Nešto me čudi – iznenada reče Hojt. – Često sam prolazio ovuda i uvek je u dvorištu bilo dosta Kordisovih ljudi. Kao da nisu mnogo radili. Obično su sedeli kod spavaonice za kauboje i kartali se.

– Možda rade noću – reče Buč značajnim glasom.

– Možda, ali sada ne vidim nikoga. Tu je obično kuvar i bar dvojica od četvorice kauboja koji su došli na ranč kada je Kordis preuzeo imanje.

Najzad su ujahali u dvorište i Hojtove pretpostavke pokazale se tačnima. Na ranču nije bilo ni žive duše, osim živine i nekoliko neosedlanih konja.

– Zaista čudno – reče Hojt i onda viknu iz sveg glasa: – Hej, ima li koga? Stigli su vam gosti!

Niko mu nije odgovorio. Buč i Hojt sjahaše i pođoše ka spavaonici. Vrata na njoj bila su širom otvorena, a prostorija prazna. Na niskim ležajevima nije bilo čak ni ćebadi.

Buč priđe stolu i podiže sa njega komad hartije. Pošto je pročitao poruku, on se glasno nasmeja i reče:

– Pogledaj samo ovo. Kordisovi ljudi su dali ostavke i napustil ranč.

– Pročitaj mi – zbunjeno odvrati Hojt, koji, izgleda, nije bio mnogo vičan ovoj veštini.

Buč mu pročitā:

»Dragi Kordise, zajednički smo odlučili da pobjegnemo u Meksiko

čim smo od Herna saznali da njega proganja savezni šerif i da je verovatno njegov pomoćnik došao u Džubili. Bak je s njim razgovarao u salunu čim je došao u grad. Nemoj nikoga da pošalješ za nama, jer, ako nas uhvate, reći ćemo sve što znamo. To će onda biti tvoj kraj. Tvoj ponizni sluga Bak«.

– Bogamu! – uzviknu Hojt i iznenađeno pogleda u Buča.

– Sve se kockice slažu kako treba – osmehnu se odmetnik. – Znam da je taj Bak bio sa Lejnom u jednoj bandi. Nego, da ne gubimo vreme. Treba pregledati kuću. Ti čuvaj stražu.

Hojt se namesti na verandi, a Buč uđe u glavnu zgradu ranča. Pažljivo je išao iz prostorije u prostoriju, ali nije otkrio ništa sumnjivo. Već je hteo da razočaran izađe napolje, kada u kancelariji koja je, očigledno, služila Kordisu za rad, njegovi koraci odjeknuše nekako potmulo.

Naglo je stao i neki žmarci mu prodoše niz kičmu. Prošetao se još jednom po čitavoj prostoriji. Stupao je lupajući iz sve snage čizma i tako najzad odredio mesto gde su koraci najviše odzvanjali. To je bilo pored samog pisaćeg stola. Morao je da odmakne teški sto da bi podigao tepih.

Pred njegovim očima ukaza se četvrtast kapak pažljivo ugrađen u pod. Jedva se primećivao.

Buč desnom rukom izvuče kolt iz futrole, a levom iz džepa perorez

na feder i pritiskom dugmeta izbaci njegovo sečivo. Zavukao je sečivo peroreza u uzani prorez između kapka i poda i odigao ga. Podmazane šarke nisu se ni čule i pred njim se ukaza mračan otvor iz koga je pirnula hladovina. Buč vrati perorez u džep i izvadi šibicu. Kresnu je o pod i spusti u otvor. U prvi mah ništa nije video. Tek kada je pustio da šibica padne, primetio je drvene uzane stepenice koje su vodile nekud u mrak.

Buč se uspravi i ode do stola, pa odande uze veliku lampu. Pošto je upalio fitilj i vratio cilindar, počeo je da se spušta niz one stepenice.

Posle nekoliko trenutaka obreo se u prilično velikoj, ali niskoj prostoriji. Najveći deo podzemne prostorije zauzimale su nekakve kutije. Buč otvori jednu. Kutije su bile pune tabaka fine hartije. On uze jedan i prinese ga svetlosti lampe. Protrljao ga je između prstiju i ovlažio jezikom. Hartija je zaista bila vrhunske kvaliteta. U drugom delu prostorije prvo je ugledao brojne lampe okačene o tavanicu. U jednom uglu stajala je mala štamparska mašina na ručni pogon, a do nje još jedna. Nekoliko drvenih tezgi bilo je pokriveno štampanim listovima hartije, cinkografskim pločama i alatom za graviranje metala. Imao je pred sobom malu, ali izvanredno opremljenu štampariju, pravo remek-delo ondašnje štamparske tehnike.

Uzeo je jedan list sa stola i pogledao ga. Dok je na jednoj strani fine hartije list bio potpuno čist, na drugoj su bili otisnuti nizovi novčanica od pet dolara.

– Dakle, ovde je radio taj Džil Braun – promrmlja Buč. Morao je da prizna kako je falsifikator zaista majstor svog zanata. Novčanice su se malo razlikovale od pravih i samo je vešto oko stručnjaka moglo da uoči greške. Naravno, na Divljem zapadu nije bilo takvih stručnjaka i dolarske novčanice su lako mogle da se rasturaju po salunima i kockarnicama.

U jednoj kutiji Buč otkri čitave svežnjeve novčanica od pet dolara. Bile su uredno upakovane i spremne za rasturanje. Da ne bi pala u oči pojava velikog broja novih novčanica, falsifikatori su se potrudili da ih prethodno malo uprljaju i izgužvaju.

– Sigurno su se time bavili Kordisovi takozvani kauboji – nasmeja se Buč. – Noću su ovde sedeli i propuštali novčanice kroz ruke, a onda ih pakovali.

Izvadio je iz džepa na prsluku novčanice od pet dolara koje je dobio kao kusur u salunu »Crni konj« i one kojima je Vik Hern platio hotelski račun u Devonu. Njegovo oštro oko, koje je ranije otkrilo Hernovo markiranje karata, zapazilo je iste greške na novčanicama.

– Do đavola! – progundā Buč. – Ja i Kid smo mogli tako da opljač-

kamo lažne pare! Ovi su ljudi prava napast za poštene lopove.

Uzeo je kutiju punu novčanica, izašao iz tajne štamparije, vratio sve na voje mesto i, pošto je ugasio lampu, izašao napolje.

Tim Hojt zinu kada mu Buč pokaza kutiju punu dolara. Preručio je njenu sadržinu u kožne torbe na sedlu, a kutiju bacio u obližnje žbunje. Onda Hojt predloži da puste konje iz koralā kako životinje ne bi patile od gladi i žeđi. Iz neke šupe šerifov pomoćnik donese ašov i lopatu. Buč ga iznenađeno pogleda.

– Šta će ti to? – upitao je.

– I ja sam otkrio nešto – odvrati Hojt. – Dok sam sedeo na verandi i stražario, primetio sam da konji u koralu izbegavaju jedno mesto i daleko ga zaobilaze. Koliko ja poznajem konje, tu se nešto krije. Nešto neprijatno.

Buč prihvati lopatu, pa sa Hojtom počē da kopa. Desetak minuta kasnije, Bučov ašov naiđe na nešto tvrdo. Sagao se i oprezno rukama razgrnuo zemlju. Pred njima se ukazao avrh čizme, zatim i telo jednog čoveka.

– Do đavola! – prasnu Tim Hojt. – Ovoga čoveka sam viđao u hotelu »Odmor«. Družio se sa Kordisom i zato mi je bio nesimpatičan.

– Da se nije zvao Mak Holt? – upita Buč.

– Tačno – potvrdi šerifov pomoćnik. – Ubili su ga i zakopali u koralu sigurni da ga ovde niko neće potražiti.

– Konji su ih izdali – odvrati Buč. – Te plemenite životinje nikada neće zgaziti svež grob. Sudeći po stanju leša, Holt ne leži dugo ovde.

Odmetnik ustade i poče lopatom da vraća zemlju u jamu.

– Kasnije ćete ga iskopati i pristojno sahraniti – rekao je šerifovom pomoćniku. – Hajdemo, čeka nas još mnogo posla.

GLAVA DESETA

Veče se uveliko spuštalo kad su Buč i Tim Hojt ujahali u Džubili. Šerif Somers ih dočeka pred kancelarijom i obasu pitanjima:

– Gde ste bili? Šta ste radili?

– Svašta – kratko odvrati Buč i sjaha sa konja. Hojt priveza konje ispred kancelarije. Onda su svi ušli unutra.

Buč priđe stolu i bez reči spusti na njega dve kožne torbe. Otkopčao ih je i izručio gomile zelenih novčanica.

Šerif Somers je jedan trenutak buljio u njih, a onda se munjevito okrete, pritrča vratima, navuče platnenu zavesu preko njih, pa onda to isto učini sa prozorom. Tek tad je kresnuo šibicu i upalio lampu. Okrenuo se Buču i rekao:

– Znači, Džil Braun nije ovde došao radi zdravlja. Izgleda da je bio i mnogo vredan.

– Ovde ima bar desetak hiljada dolara – odvrati Buč. – Ko zna koliko su oni do sada odštampani i

rasturili. Verovatno ih je prvi otkrio Mak Holt, takođe pomoćnik šerifa, i to čak u Nju Meksiku. Na žalost, Holt je ubijen i zakopan na ranču »Čvor«.

– Proklete hulje! – prasnu šerif. – Ne prezaju ni od čega. Pohapsićemo ih i poslati na vešala.

– Daleko je do vešala – odvrati Buč. – Želimo da mi vi i Tim pomognete u ovome, ali ja imam jednu ličnu obavezu – dodao je, pomislivši na Brajana Olsona, koji mu je spasao život. – Hern je već platio svoj deo, ali Kordisa i Lejna hoću za sebe.

– Dobro, šta da preduzmemo? – upita šerif i nehotice se okrete vratima.

– Evo šta – reče Buč.

Sačekao je da šerif i njegov pomoćnik sednu za sto i onda im je polako izložio svoj plan.

Jedan čas kasnije, na ulicama Džubilija vladala je uobičajena život. Kopači su u velikim grupama pristizali sa udaljenih nalazišta srebra, a stiglo je dosta kauboja. Naravno, najveća gužva vladala je u salunu »Crni konj«. Gostiju je bilo toliko da su Kordis i Lejn naredili svojim ljudima da stolove za kockanje iznesu na trotoare i tako omogućće i najzagriženijim igračima da okušaju »sreću« i izgube novac.

U toj opštoj gužvi skoro da niko nije primetio Buča Kasidija kada je laganim koracima ušao u salun. Niko nije primetio ni šerifa Džefri

Somersa, koji se sa velikom dvocevkom u rukama iskrao na zadnja vrata svoje kancelarije i preko sporednih uličica dospeo do dvorišta iza saluna »Crni konj«. Držeći se senke, šerif priđe stepenicama koje su vodile na sprat ka kancelariji Kordisa i Lejna.

Jedino je njegov pomoćnik Tim Hojt šetkao gradom na svom redovnom noćnom patroliranju. Prolaznici, zauzeti kockanjem i zabavom, nisu ni primetili da je ovaj naoružan, pored koltova, i dvocevkom sa skraćenim cevima. Džepovi njegovog kaputa bili su puni patrona za dvocevku.

Hojt je stigao preko puta saluna »Crni konj« baš dok je Buč nestajao unutra.

Pošto su mu se oči privikle na jaku svetlost i duvanski dim, Buč se obazre po salunu. Video je uobičajenu gomilu pijanaca i gužvu oko kockarskih stolova.

Počeo je da se probija laktovima. Tako je najzad stigao do velikog okruglog stola za kockanje. Sto se nalazio u sredini kockarskog dela saluna, ali zbog učesnika u partiji pokera koja se tog trenutka igrala, nalazio se i u središtu pažnje svih posmatrača.

Na jednoj strani sedeo je Artur Kordis i pažljivo razgledao karte u rukama. Tačno preko puta njega nalazio se Bak Lejn. I on je posmatrao svoje karte, ali mu je pažnja bila usredsređena na gomilu srebra i novčanica koja se uzdizala

pred njim. Desno i levo od Kordisa sedeli su Buču nepoznati ljudi, očigledno rančeri. Kibiceri su stajali iza leđa igrača i napeto posmatrali partiju. Buč odgurnu najbližeg posmatrača i zauze njegovo mesto, nešto levo od Lejna, ali naspram Kordisa. Vlasnik saluna podiže pogled sa karata. Čim je prepoznao Buča, on se namršti i hitro obori oči.

– Hajde krenimo, gospodo – rekao je, želeći da pokaže Buču kako ne primećuje njegovo prisustvo. – U banci sada ima oko pet hiljada dolara. Povećava li neko ulog, ili da obaramo karte?

– Ja odustajem – progundā jedan rančer. – Gadno ste me ogoledli, Koridise.

Čovek ustade, ali ga Buč zadrža i reče:

– Dozvoljavate li da ja preuzmem vaše karte, prijatelju?

Pre nego što je Kordis mogao da se umeša, rančer klimnu glavom i Buč zauze njegovo mesto. Odmetnik pokupi karte koje je rančer ostavio na stolu. Kordis i Lejn izmenjaše poglede, a kockar koji je delio karte počeo da protestuje:

– Ne može to tako, prijatelju – rekao je Buču. – Džonson je napustio igru pod uslovom da njegov ulog ostane u banci. Ako ti nameravaš da nastviš partiju njegovim kartama, moraš da odgovoriš na Kordisovo traženje.

Buč samo klimnu glavom u znak pristanka, a Kordis se pobedonos-

no isceri i reče:

– Pošto u banci ima pet hiljada dolara, toliko iznosi ulog kojim bi mogao da napadneš moje karte, Parkere.

– U redu – promrmlja Buč pregledajući rančerove karte. – Nastavi igru.

– Prvo da vidimo pare! – prosikta Kordis. – Pet hiljada dolara se ne nalazi na ulici.

Buč uzdahnu i onda se saže d bi sa poda podigoa kožne forbe koje je tamo spustio kada je seo. Svi su ga napeto posmatrali. jPolako je otkopčao kaiševe i onda sadržinu jedne torbe izručio na sto. Ispred njega se stvori gomila svežnjeva dolarskih novčanica.

Oko stola nastade tajac. Kordis i Lejn se skameniše. I kibicerima zastade dah.

– Ovde, valjda, ima pet hiljada dolara – mirno reče Buč. – Ko ne veruje, neka broji. Sve su to dobre zelene novčanice sa zlatnom podlogom.

Lejn, koji je sedeo bliže odmetniku, kao da je nešto primetio. Odjednom preblede i poče da daje znakove Kordisu. Ovaj ga nije primećiao. Kockar koji je delio karte najzad se pribora i rekao:

– U redu, u redu, igra se nastavlja. Gospodin Parker je pokazao novac.

Buč gurnu svežnjeve ka sredini stola i reče:

– A sada da vidimo karte.

Kordis hitro otkri svoje karte.

To isto učiniše i ostali igrači, sem Lejna, na koga je Buč motrio krajičkom oka. Nije mu promaklo kada je ovaj dao znak jednom kibiceru iza sebe i šapnuo mu nešto. Čovek nestade. Zatim ga Buč vide kako trči uz stepenice na balkon. Lejn je malo odahnuo i ironično pogleda u Buča.

Odmetnik spusti svoje karte na sto. Svi su videli da ima samo dva slaba para. Kordis je imao ful dama sa kečevima. Ostali nisu imali ništa jače od trilinga.

Kordis nije uspeo da se uzdrži i pobedonosno je kriknuo:

– Dobio sam!

Naglo se digao, oborio stolicu i pohlepno pružio ruke ka sredini stola.

– Polako, Kordise! – zaustavi ga Buč, čije su obe ruke počivale na stolu. – Mi još nismo videli sve karte. Bak Lejn ih nije pokazao.

Kordis se trže i besno pogleda u svog ortaka kao da mu prebacuje za ovo odlaganje. Međutim, Lejn ga je prosto proždirao očima.

– Dakle? – ponovi Buč. – Da vidiš tvoje karte, Lejne?

– Evo mojih aduta! – riknu Bak Lejn i njegove ruke se pojaviše na stolu. U obema je držao koltove. Okrenuo se Kordisu i prosiktao: – Idiote! Zgrabi taj novac i beži gore! Zar ne vidiš da su to naši . . .

– Vaši dolari, zar ne? – dopuni ga Buč, koji se i ne pomeri s mesta. – Dobro je što ima dosta svedoka. Svi će brzo saznati kakav se novac

deli u ovom lokalu.

– Umukni! – dreknu Lejn, dok je Kordis zapanjeno gledao čas u jednog, čas u drugog. – Progovoriš li još samo jednu reč, s tobom je svršeno!

Tišina, koja je u salunu nastala kada je Buč izručio novac na sto, postade još dublja. Baš zato se jasno čulo škripanje vrata na balkonu. Kada je Buč pogledao tamo, video je kako nekoliko ljudi naoružanih puškama prilazi drvenoj ogradi i spušta cevi oružja prema sredini saluna.

– Da se niko nije makao! – začu se jedan grub glas sa balkona. – U puškama imamo krupnu sačmu i vi ćete biti izrešetani. Požuri, Lejne!

Kordis se malo povratio i, ne pitajući za razlog, jednostavno podigao zelenu čohu sa stola. Gomila novca nađe se odjednom kao u nekoj vreći. Drugom je trgao kolt i uperio ga u Buča. Ovaj je i dalje bio nepomičan. Okidači na revolverima ortaka jezivo škljocnuše u tišini.

– Sada ćeš mi platiti, Buče! – dreknu Lejn. – Došao je trenutak...

Baš u tom trenutku pršte veliko staklo na prozoru sa ulice i sve se glave okretoše na tu stranu. Ugleдали su dva crna otvora skraćenih cevi dvocevke. Bile su uperene u Kordisa i Lejna. Prasak stakla praćen je gromkim glasom Tima Hojta:

– Predajte se! Salun je opkoljen!

– Samo su dvojica! – dreknu Kordis. – Ljudi, pucajte na prozor!

Malopredašnji prasak razbije nog stakla prigušio je novu škripu vrata na Kordisovoj kancelariji i niko nije primetio šerifa Džefrija Somersa kako izlazi na balkon i zauzima položaj ukoso od onih strelaca pored ograde.

Sa balkona je zaista odjeknuo pucanj, i to dvostruki. Ali, meci su bili ispaljeni iz šerifove puške. Krupna sačma ispaljena iz neposredne blizine prosto je oduvala strelce sa ograde. Gomila okrvavljenih i izrešetanih tela polete u salun, gde nastade pravi pakao. Čim je odjeknuo pucanj na balkonu, Buč zgrabi ivicu stola i baci ga na Kordisa i Lejna. Istim pokretom je odskočio u stranu. Ortaci su skoro instinktivno opalili, ali njihovi meci pogodiše samo dvojicu kibicera pozadi Buča. Teški sto poklopi Lejna i Kordisa. U salunu nastade haos. Iznad svih krikova i lomljave, čuo se glas šerifa Somersa:

– Da se niko nije makao! Ruke uvis!

Zapanjeni naglim obrtom događaja, niko od prisutnih nije ni pomišljao da ne poslušna naređenje. Buč skoči svom težinom na prevrnuti sto i tako još više pritisnu Kordisa i Lejna ispod njega. Ortaci su počeli da zapomažu iz sveg glasa, ali za njih je predstava bila završena.

Dva časa kasnije, Hojt i šerif Somers sedeli su u šerifovoj kancelariji. Zatvor je ovoga puta bio pun članova Kordisove i Lejnove družine. Njih dvojica su, sa Džilom Braunom, bili u poslednjoj ćeliji. Pored stola stajala je Neli Krejg i u drhtavoj ruci držala tapiju koju je Kordis na prevaru dobio od njenog oca. Njen brat je s mukom odbijao radoznale građane koji su pokušavali da prodru u kancelariju i saznaju za detalje noćasnje drame.

Šerif Somers ustade i besno izlete pred kancelariju, pa pucnjavom iz revolvera počeo da rasteruje okupljene. Čim su im meci zviznuli iznad glava, radoznalci se rasturiše. Šerif se vrati u kancelariju i zalupi vrata za sobom. Onda se odjednom trže i uzviknu:

– Do đavola, gde se izgubio taj Olson? Nisam ga video od kako smo izašli iz saluna.

Svi zbunjeno pogledaše u šerifa. Zaista, u opštem uzbuđenju niko nije primetio da nedostaje glavni junak večeri. Pre nego što je iko mogao nešto da kaže, na vratima kancelarije odjeknu lupnjava. Somers im pritrča i besno ih otvori. Trgao se kada je ugledao pred sobom portira iz hotela »Odmor« Berta Buna.

– Šta je? – upita ga šerif.

Bun uđe u kancelariju, a šerif zatvori vrata za njim. Portir je u rukama imao jednu kožnu torbu. Spustio je torbu na sto, a onda izvadio iz džepa list hartije i predao ga še-

rifu.

– Ovo mi je dao gospodin Parker – objasnio je. – Rekao je da pročitate i zamolio vas da tako postupite.

Šerif zbunjeno uze hartiju i prinese je bliže lampi na stolu. Nekoliko trenutaka preletao je po napisanim redovima, a onda promuklim glasom počeo da čita:

»Dragi Somerse, došao je trenutak da se rastanemo, nadam se, kao prijatelji. Na žalost, ja nisam pomoćnik saveznog šerifa Brajan Olson. Taj čovek je poginuo od zločinačke ruke Vika Herna spasavajući moj život. Privremeno je sahranjen na grebenu kod okuke puta ispred grada Devona. Trebalo bi ga preneti porodici, ili bar, pristojno sahraniti. Kad ste otišli iz saluna, ja sam se zadržao u Kordisovoj kancelariji i otvorio njegovu kasu. Jedan deo novca Bert Bun će predati vama i to pošaljite Olsonovoj porodici i platite sahranu za njega. Drugi deo para sam uzeo za svoj trud. Mene ne plaća niko i moram da živim od nečega. Osvetio sam Olsona i tako mu se odužio. Nadam se da vam nisam ostao u lošoj uspomeni. Srdačno vaš Džordž Parker, poznatiji kao Buč Kasidi«.

– Kako! – zagrcnu se Tim Hojt. – Zar je Parker bio Buč Kasidi?

Šerif zavrte glavom i odvrati:

– Osećao sam da taj čovek krije nešto od nas. Kada ga je Bak Lejn prvi put sreo u gradu, čini mi se da ga je oslovio sa »Buče«. Nisam ob-

ratio pažnju na to i uskoro sam sve zaboravio. – Šerif se osmehnu i dodade: – Hulja nas je sve prevarila, ali nam je i te kako pomogao. Uz njegovu pomoć rasturili smo gnezdo zmija otrovnica i sada je sve u redu. Džubili poново postaje miran grad.

- A ti ostaješ šerif – dobaci mu Tim Hopt. – Valjda ćeš me ostaviti na mestu pomoćnika?

– To ćemo videti – osmehnu se šerif i okrete portiru. – Kada si ovo dobio od Buča, ovaj, gospodina Parkera?

– Odmah posle gužve u salunu –

odgovori čovek. – Samo mi je rekao da vam ovo ne predam dok ne prođe bar jedan čas. Posle je otišao iz hotela.

– Naravno – klimnu glavom šerif. – Hteo je da ostavi što veće rastojanje između Džubilija i sebe. Mi smo ovde suviše zauzeti da bismo pomislili na gonjenje nekakvog odmetnika. Je li tako, Hopte?

– Ja nisam čuo ni za kakvog odmetnika – odvrati pomoćnik. – Šteta samo što neću imati prilike da sa gospođinom Parkerom lečim glavobolju viskijem.

Svi se na ovo nasmejaše.

Kraj epizode

BEZ MILOSTI

Sunce je bilo neumoljivo, kao i goniodi koji su mu od ranog jutra bili za petama. Kopita premorenog ridana sve dublje su upadala u pustinjski pesak. Kolman zaustavi umornu životinju i skide čaturicu sa sedla. Protresao je i zaključio da vode ima nešto više od polovine. Stavio je grlić na usne i progutao nekoliko kapi, a zatim, čekajući da konj predahne, počeo da se obazire oko sebe. Daleko ugleda tri crne tačke koje su mu se približavale, tri jahača, tri Indijanca, tri Apača koja su u svojim srcima nosili mržnju i smrt.

Kolman uzdahnu duboko, a zatim pogleda predeco ispred sebe. Kroz treperavi, usijani vazduh sve je izgledalo razigrano i nekako za-

mućeno. Pogledom je tražio poznate brežuljke i stene, ali znao je da pustinja neprekidno menja izgled pod naletima vetra.

Prošle godine projahao je ovuda i sećao se gde leži skriveni izvor hladne vode. Na njega je i računao kada je odlučio da krene preko usijane pustinje, preko ovog pakla u kome su carevali škorpioni, pesak i pustoš.

Prošle godine se sreo i sa svojim današnjim progoniteljima. Doduše, nije imao vremena da ih bolje pogleda, ali bio je siguran da je jedan među njima onaj kome je prošli put samo uz pomoć velike sreće uspeo da pobegne. Da, bio je siguran da je »Krivi Nož« i ovog puta na njegovom tragu.

Kada se riđan koliko toliko izdubio, Kolman skide šešir i ostatak vode iz čuturice nasu u njega, a zatim napoji konja.

– Tako, druže, to je sve. Nadam se da me nećeš izneveriti i da ćemo nekako ipak stići do izvora, uprkos suncu i onim ubogim đavolima obojenih lica.

Jahač se opet pope u sedlo i nastavi prema jedva vidljivim stenama na istoku. Teren je postajao sve neravniji. Svaki čas čovek i konj nestajali su iza brda peska, spuštajući se po desetak i više metara u kratke peščane doline da bi zatim, sa velikim naporom, uspeli da se ispnu na sledeće peščano brdo. Zato je Kolman sve teže mogao da prati pogledom svoje gonioce.

Znao je da sa njima nema šale. Bili su to ratnici rođeni u pustinji, njeni najbolji predstavnici.

Pred novom uzbrdicom Kolman skoči iz sedla kako bi olakšao riđanu put uz klizavu strminu. Morao je da vodi računa o životinji, jer je znao da bi bez nje bio izgubljen. Kada su izbili na vrh, i čovek i životinja su teško dahtali. Riđan se kupao u peni, dok se Kolmanu košulja sasvim zalepila uz telo. Znoj mu je potocima tekao niz lice, vrat i leđa. Činilo mu se da su mu i čizme bile pune znoja. Usne su počele da mu otiču, suše se i polako pucaju.

Uzjahao je i poterao konja nizbrdo, malo brže.

– Hajde, stari moj, sada više nemamo šta da taktiziramo. One

crne stene pred nama naš su cilj i spas. Hajde, dečko, pokaži da još umeš da potrčiš – hrabrio je on svog konja.

Životinja prosto polete niz strminu više suljajući se na zadnjim nogama i sapima nego što je trčala. Kada su već bili blizu podnožja peščanog brega riđan besno frknu, a zatim bolno zanjišta.

Kolman odmah skoči iz sedla.

– Do đavola, nisi valjda povredio nogu, momče. Nemoj to da mi uradiš, molim te, samo to ne – počeo da govori zagledajući sve četiri riđanove noge.

Nije otkrio ništa zabrinjavajuće. Kostu su bile čitave.

– No, no, lepi moj. Šta se dogodilo. Zašto si me tako prepao. Pa nije ti niš...

Tog trenutka na jedva pola metra od zadnjih konjskih nogu ugleda velikog škorpiona koji se uvijao na pesku.

U trenu je sve shvatio. Konj je sapima naleteo na škorpiona i ovaj ga je ubo. Kolman besno tresnu šešir o zemlju, brišući istovremeno drugom rukom znoj sa očiju.

Grupa stena uzdizala se negde pred njim. Koliko je još bila daleko? Kilometar, dva, pet...

Znao je da ne sme mnogo da okleva. Podiže šešir, stavi ga na glavu, a onda uzjaha.

– Pa, druže, pre no što se zauvek rastanemo, učinićeš još nešto za mene. Ponesi me koliko duže i brže možeš i biću ti do groba za-

hvalan. Hajde, konjiću, kreni, potrči – molio je Kolman.

Riđan je oklevao da krene. Kroz široke nozdrve izbijala mu je pena. Oči mu bile iskolačene. Otrov je već počeo da se širi. Tek kada mu Kolman zari oštre mamuze u slabine riđan njisnu, prope se i krete u trk.

Dva kilometra dalje, nesrećna životinja odjednom se ukopa u mestu. Jahač prelete preko konjskog vrata i odlete dva tri metra dalje tresnuvši na pesak. Kada je uspeo da se pridigne, shvati da je konj uginuo. Kroz nozdrve mu je sada izbijala krvava pena. Kolman besno opsova i priđe konju. Pokuša da skine sedlo ali, za to nije imao ni dovoljno snage, ni volje. Dohvati pušku i čuturicu sa vodom, skide bisage i nastavi put.

Kada se posle izvesnog vremena okrenuo, na samo sto metara iza svoju leđa ugleda dvojicu Indijanaca. Bio je siguran da su ga trojica gonila. Uzalud je pogledom kružio po okolnim dinama. Od trećeg Apača ni traga.

»Krivi Nož« je nestao.

Kolman, međutim, nije imao mnogo vremena da razmišlja o tome, jer ona dvojica bez reči pojuriše ka njemu.

Kolman taman skoči iza jedne omanje dine kad Indijanci zapucaše. Kuršumi uskovitlaše pesak tik uz njegovo lice. On se otkotrlja u stražu, a onda i sam zapuca. Apači su sada poskakali sa konja i prilazili mu neprekidno pucajući. Kolman

kleče na kolena i pažljivo nanišani. Njegov kuršum pogodi bližeg Indijanca posred grudi i crveni ratnik sruči se kao gromom pogođen. Kolman brzo repetira vinčesterku, ali više nije imao vremena da nišani, pa čak ni da puca. Uz ratni poklič Apač udari nogom Kolmanovu pušku, a onda se sruči na njega. Kolman još nije uspeo da reaguje, a oštrica noža zari mu se u levo rame. Bol ga osvesti i on nape sve mišice ne bi li sa sebe zbacio polugolog Apača.

Borba je bila ogorčena. Borba bez milosti, kao i zemlja na čijem se tlu odigravala. Kolman je grčevito, obema rukama držao Apača za desnicu u kojoj je blistalo sečivo dugog noža. Kada je uspeo da pomeri vrh noža uvis, Kolman pusti desnu ruku i raspali Indijanca po bradi. Crvenokožac spade sa njega, ali odmah zatim bio je na nogama. Onako goloruk, skoči na Kolmana hvatajući ga za gušu. Boreći se za vazduh, ovaj se seti noža za pojašom i uskoro se njegova šaka zgrči oko drške lovačkog noža. Trenutak kasnije indijančeve oči se ukočiše, a stisak njegovih velikih šaka naglo popusti. Kolman ga gurnu i Indijanac pade mrtav bojeći pesak mrkocrvenom bojom.

Visoki jahač se s mukom uspravi. Rana na levom ramenu vraški ga je pekla. Cela ta strana košulje bila mu je crvena od krvi koja je isticala iz duboke rane. Kolman str-

že vratnu maramu, zgužva je i pritisnu na ranu.

Tada ugleda Indijančevog ponija nekih desetak metara dalje. Krete prema njemu, ali uplašena životinja samo zarza i pobeže. Kolman sede za trenutak prikupi snagu.

»Gde je ‚Krivi Nož‘«, vrtelo mu se jedno isto pitanje po glavi.

Neće li se iznenada pojaviti iza neke od dina. Možda je njegov plan bio da ga opkole i sada ga odnekud vrebava?

Kolman brzo podiže pušku iz prašine, otrese pesak iz cevi i proveri magacin. Sačekao je još nekoliko minuta. Žed ga je sve više mučila, a od izgubljene krvi počelo je da mu se muti pred očima.

»Izvor, voda«, sinu mu. »Moram što pre do izvora. Moram da stignem«, shvatio je teško ustajući sa vrelog peska.

Krivudajući i zanoseći se pri svakom koraku, nastavio je put grupe mrkožutih stena koje su mu izgledale čas tu, nadohvat ruke, a čas daleke kao samo nebo.

Buncao je neke nerazumljive reči i nastavljao da korača. Nekoliko puta je padao, ali se uz veliku volju i napore dizao i nastavljao dalje. Poslednjih sto metara prešao je četvoronoške.

Izvoru je prišao sa one strane koja nije bila ničim zaklonjena. Jedva je uspeo rukom da zahvati malo vode i okvasi usta. Odmah mu se izbistri pred očima. Još jednom je ovlažio usne, a onda počeo

da baulja prema dubokoj senci u kojoj se nalazio i veći deo izvora. Dopuzao je do same ivice velikog izvora i nadneo se nad mirnu površinu. Ugledao je svoje izmučeno lice, ali istog trena ugledao je i još jedno.

Odozgo iz dubine vode na njega je motrilo lice smrknutog crvenokošca. Kolman zatvori oči verujući da halucinira, ali kad je opet pogledao, ugleda isti prizor. A, tada u trenutku dok mu je do svesti doprlo saznanje, začu se ratni poklič Apača.

Kolman je jedino uspeo da se okrene na leđa i da na ruke i noge dočeka telo »Krivog Noža«, koji je sa vrha stene skočio na njega. Kolman je zahvaljujući položaju u kome je dočeka napad uspeo da izbije vazduh iz Apačevih pluća i da tako izbegne i zagrljaj smrti.

Nekoliko dugih trenutaka Indijanac je hvatao vazduh vrebajući protivnika svojim crnim očima. Kolman, međutim, nije imao snage da pređe u napad i tako iskoristi preimućstvo. I sam se borio da dođe do vazduha. Kako je još uvek ležao kraj izvora, on se naglo okrete i skotrlja u vodu. Hladna voda delovala je gotovo magično. Čovek proguta nekoliko gutljaja vode, a onda krete prema crvenokošcu.

– U redu, stari vuče. Sad možeš da dođeš. Ne znam ko će od nas dvojice ovo da preživi i kakva korist od toga što ćemo se međusobno poubijati, ali ako tako mora da

bude, samo navali, momče – reče Kolman mada je bio siguran da ga Apač ne razume.

Indijanac najzad povrati dah. Uspravio se i za trenutak pogleda Kolmana u oči. Kad je video da belac osim noža nema drugog oružja, on odbaci ratnu sekiru i izvadi lovački nož, a onda krete.

Borci su dugo kružili jedan oko drugog vrebajući priliku za skok. »Krivi Nož« se trudio da natera belca da se okrene licem prema suncu, ali ni ovaj nije bio od juče. Onda, istovremeno, dva tela poleteše jedno prema drugom. Sudar je bi strahovit. Kolman oseti oštar bol u ranjenom ramenu, ali istovremeno oseti kako mu oštrica Indijančevog noža prodire u slabinu. Nije ni osetio kako se njegov sopstveni nož do drške zario u Apačev trbuh. Tek kada ga je odgurnuo od sebe, shvati da je borba okončana.

»Krivi Nož« je obema rukama držao dršku noža koja mu je virila iz stomaka. Ništa nije govorio. Grč mu protrese telo i on polako počeo da pada na zemlju. Kada je pao, on poslednjom snagom istrže nož iz utrobe i kriknu, a potom se smiri. Zauvek.

Kolman opet pride izvoru i napiše vode. Potom pregleda ranu na slabini i opra je. Oprao je i ranu na ramenu, a onda iscepa košulju na nekoliko traka i previ ranu na slabini. Sa ramenom je išlo mnogo teže jer sam i jednom rukom nije mogao bog zna šta da učini.

Kada je obavio ovaj posao, jednostavno se srozao kraj stene, onesvešćen.

Došao je sebi kasno poslepodne, čudeći se da je još uvek živ. Primećio je dve grupe lešinara kako se, kružeći, spuštaju sve niže. Jedna grupa je potom sletela na mesto njegove borbe sa dvojicom Apača, a drugo jato još uvek je oklevalo jer se jedna od žrtava još uvek kretala.

Kolman nekako uspe da ustane, a onda gotovo vrisnu od radosti. Šareni indijanski poni polako je prilazio vodi. Žeđ je bila jača od straha i poni se sve više primicao izvoru. Kolman ga pusti da sasvim pride i počne da pije, a onda ga bez muke uhvati.

Kada je sunce prestalo da pali, Kolman uzjaha i nastavi put. Vode je popio koliko je mogao i napunio je svoju čuturu i indijančevu mešinu.

Jahao je cele noći i dobar deo jutra. Osećao je kako ga sa dolaskom novog dana sve više zahvata groznica. Znao je da se približava ivici pustinje. Najzad, ranjenik pade s leđa ponija i životinja odgalopira dalje.

Kada se osvestio, Kolman shvati da leži u debeloj senci pod velikim kolima sa arnjevima. Rane su mu bile previjene čistim zavojima, a na njega su se smešila dva najlepša plava oka koja je video u svom životu.

U SLEDEĆEM
BROJU

NIJE SVE ZLOČIN

